

Η. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστίου, ἀρ. 10
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
 τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
 ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
 Πανᾶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π.
 Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15
 Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ
 9^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
 ρημάτων», παρακαλοῦνται ὄσοι τῶν
 κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι
 νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ
 κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγ-
 καίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν
 αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ
 πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ
 συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η πα-
 ρελθόντος Σεπτεμβρίου.

λοῦθει βάρην τοὺς δύο ἄνδρας φέροντας
 φανούς σκαπάνας καὶ ἀρπάγας.

Ἄν τις ἤθελε συναντήσει αὐτοὺς ἐν ὄρῳ
 νυκτὸς εἰς μάτην θὰ προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ
 τί μετέβαινον νὰ πράξωσι μετὰ τῶν ἐργα-
 λείων ἐκείνων.

Εἰς τὸ δάσος ἀντήχουν πράδοξοι κρό-
 τοι.

Τὰ μεγάλα δένδρα ἔτριζον ὑπὸ τὴν
 πνοὴν τοῦ ἀνέμου· ἐνίοτε δὲ κλάδοι μέγι-
 στοι ἀπεσπῶντο μετὰ τριγμοῦ. Αἱ ἔλαφοι
 ἔφρουγον δρομαίως, τὰ δὲ νυκτερινὰ πτηνὰ
 ἔκρωζον.

Τὰ ξηρὰ φύλλα ἐπιπτον σωρηδὸν πλήτ-
 τοντα τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν συνοδοιπό-
 ρων, οἵτινες ἐβαδίζον σιωπηλοί, ἀναλογι-
 ζόμενοι τὸ ἔργον, ὅπερ μετέβαινον ἵνα ἐκ-
 τελέσωσι.

Τέλος μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας καὶ πλέον
 ἀφίκοντο εἰς τὴν ὄχθην τῶν ἑλῶν ἀκριβῶς
 εἰς τὸ μέρος ὃ φύλαξ πρὸ δέκα ἐτῶν εἶδε
 τὸν Πέτρον Κερανδάλ ρίπτοντα τὸ θῦμα
 αὐτοῦ.

Τὸ ἀκάτιον ἦν πάντοτε ἐκεῖ προσδε-
 μένον εἰς τὸν κορμὴν δένδρου.

Ἡ Καικιλία ἐφιππος προσέβη μέχρι τοῦ
 δένδρου.

— Ἐδῶ εἶναι; ἠρώτησε.

— Ναί, δεσποσύνη.

Ἡθέλησε νὰ ἐπιβῇ τοῦ ἀκατίου, ὅπερ
 ὁ Βινίκ ἔλυε.

— Μείνατε ἔξω, δεσποσύνη Καικιλία,
 εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ ἱποκόμος· θὰ τρέξετε
 κίνδυνον.

— Ἄλλ' ἂν τρέχω κίνδυνον ἐγώ, τρέ-
 χετε καὶ σεῖς.

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιον.

— Εἶσαι γενναῖος. Νομίζεις ὅμως ὅτι
 δὲν εἶμαι καὶ ἐγώ;

— Εἶσθε γυνή, δεσποσύνη!

— Ἐπειτα, προσέθηκεν ὁ Ζεαννῖνος, θὰ
 εἶναι πολὺ λυπηρὸν τὸ θέαμα.

— Λοιπὸν θὰ σᾶς περιμένω.

Ἡ σελήνη ἔλαμπεν ἠδὴ μεταξὺ τῶν ἐν
 τῷ οὐρανῷ νεφῶν.

Η'.

Ἡ περιουσία τῶν Τρελάν.

Τὸ ἀκάτιον ἀπεμακρύνθη τῆς ὄχθης
 κυλινδούμενον ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Ἡ Καικιλία ἠσθάνετο ρίγος.

Συσφιγγουσα τοὺς ὀδόντας καὶ μὲ ἀτε-
 νές τὸ ὄμμα ἠκολούθει μετ' ἀγωνίας τὸ
 ἀκάτιον.

Μετ' ὀλίγον δὲν διέκρινεν αὐτὸ πλέον.

Ἦκουε μόνον τὸν δούπον τῆς κώπης ἐν
 τῷ ὕδατι.

Καὶ εἶτα οὐδὲν πλέον.

Εἶχον φθάσει.

Μετὰ ἐν τέταρτον ἐφάνησαν πάλιν.

Ἐπὶ τοῦ ἀκατίου ἄμορφος ὄγκος ἦν
 ἐξηπλωμένος.

— Αὐτὸς εἶναι; ἠρώτησεν ἡ Καικιλία.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Ζεαννῖνος.

Ἄλλ' ἦτο πελιδνώτερος τοῦ συνήθους.

Ὁ Βινίκ ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυ-
 ροῦ.

Παρητήρει ὀπισθὲν του ὡς εἰ δαίμονες
 ἐδίωκον αὐτοῦς.

Ὁ ἰδρὼς καὶ ἡ βροχὴ ἔρρεον ἀπὸ τοῦ
 μετώπου του.

— Τώρα, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντε-
 ρόζ, πρέπει νὰ τὸν θάψωμεν εἰς μέρος, ὅπου
 νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρεθῇ. Τοιοῦτο-
 τρόπως οἱ λόγοι τῆς Μαριάννας δὲν θὰ
 ἔχωσιν ἀξίαν τινά.

Τὸ θέαμα ἀληθῶς ἦν φοβερόν.

Τοῦ Νοὲλ Τρελάν δὲν ὑπελείπετο πλέον
 εἰμὴ ὁ σκελετὸς ἀνευ σαρκῶν.

Ἡ καλύπτουσα αὐτὸν ὀθόνη εἶχεν οἰοῦναι
 ἀπολιθωθῆ ἐκ τοῦ ὕδατος.

Ὁ μέγας ὄγκος τοῦ βράχου, ἐν ὃ Πέ-
 τρος Κερανδάλ εἶχε προσδέσει περὶ τὸ σῶ-
 μα τοῦ θύματός του εἶχε τηρήσει αὐτὸ εἰς
 τὸν πυθμένα τοῦ ἑλούς.

Οἱ δύο ἄνδρες καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντε-
 ρόζ συνεζήτησαν περὶ τοῦ μέρους, εἰς ὃ εἶδει
 νὰ θάψωσι τὰ λείψανα τοῦ ἀτυχοῦς Τρε-
 λάν.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὅτε ὁ φύλαξ ἠνέωξε τὴν θύραν ρεῦμα
 ἀνέμου εἰσώρμησεν ἐν τῷ μαγειρίῳ καὶ
 ἔσεισε τὰς ὑέλους μετὰ πατάγου.

— Ἡ νύκτα εἶναι ἄσχημη, εἶπε. Καὶ
 ἡ ἄλλη τέτοια ἦτον.

Ὁ ἱποκόμος ὑπέλαθε:

— Μείνετε ἐδῶ, δεσποσύνη, θὰ κάμω-
 μιν μόνον μας ὅ,τι πρέπει.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ νεῆνις. Ὅχι, Βινίκ.
 Δι' ἐμὲ λαμβάνετε τόσον κόπον. Θὰ σᾶς
 συνοδεύσω. Ἐμπρός, πηγαίνομεν.

Τὸ Σαιν-Ζιλδὰς ἀπέχει πολὺ τοῦ ἑλούς.

Ἡ βροχὴ ἐπιπτε ραγδαία, τὸ δὲ ψῦχος
 ἐπάγωνε τὰ ὀστέα.

Ἡ Καικιλία ἵππευε τὸν ἵππον τοῦ κύρ
 Μαλὸ Βρικεβέκ, τοῦ ἐπιμελητοῦ, καὶ ἠκο-

Ὁ Ζεαννίνος ἦν τῆς γνώμης νὰ θάψω-
σιν αὐτὰ εἰς τὴν χέρσον.

Ἄλλ' ὁ ἀνεμος ἐμυκᾶτο βιαίως ὥστε ἦν
κινδυνῶδες νὰ διέλθωσι τὸ ἔλος διὰ τοῦ
ἡμικατεστραμένου ἀκατίου.

Ἐπρεπε νὰ ἄρῳσι τὸ πτώμα.

Ἀποβιβάζοντες ὁμῶς αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἀ-
κατίου, ὁ σάκκος ἐκ τοῦ βάρους διερράγη
εἰς τεμάχια ὁ Βινίκ, ὅστις ἔτρεμε σύσσω-
μος καὶ τοῦ ὁποίου οἱ ὀδόντες συνεκρού-
οντο παρετήρησεν εἶδος ζώνης δερματίνης
προσδεδεμένης διὰ μεταλλίνου δακτυλίου,
ὃν διέρρηξεν.

Ἡ ζώνη αὕτη ἐκ γουταπέρκης, ὑπερ-
δυομένη δι' ἀδιαβρόχου ὀθόνης, περιεῖχε
δέσμην ἐγγράφων μετὰ τινων χαρτονομι-
σμάτων.

Ταῦτα ἦσαν ἀνέπαφα.

Ἡ πένθιμος τότε συνοδία εἰσέδου ἐν τῷ
δάσει καὶ εἰς πυκνὸν τούτου μέρος ὁ Βινίκ
καὶ ὁ Ζεαννίνος ἀνέσκαψαν τάφρον βαθεῖαν,
ἐν ἣ ἀπέθηκαν τὰ λείψανα τοῦ Τρελάν.

Ἰπὸ τὸ φῶς τότε τοῦ φανοῦ ἡ δεσποινὴς
δὲ Φοντερόζ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Νοέλ Τρε-
λάν ἐζήτησε τὰ ἐγγράφα ἐκεῖνα.

Μεταξὺ τῶν πράξεων γεννήσεων καὶ
τῶν οικογενειακῶν τίτλων ὑπῆρχον γραμ-
μάτια ὑπογεγραμμένα ὑπὸ τοῦ Μωύσεως
Βλοῦνερ, οὗτινος ὁ Νοέλ εἶχεν ἀρχίσει τὴν
περιουσίαν, δανείζων αὐτῷ πρῶτα τινα, καὶ
τέλος ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ προσώπου χρο-
νολογούμενη ἐκ Παρισίων καὶ βεβαιούσα
ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀρχαίου συντρόφου του
διακοσίας ἐβδομήκοντα χιλιάδας φράγκων
δι' ἐπιταγῆς ἐπὶ τῶν Ροσχίλδ, ἵνα τοπο-
θετήσῃ αὐτὰς εἰς χρεώγραφα πρὸς ὄφελος
τοῦ Νοέλ Τρελάν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερεν ἡμερομηνίαν 12
Αὐγούστου 1870.

Ἦν περίπου ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ Νοέλ
Τρελάν εἶχεν ἐπιβιβασθῆ δι' Ἀβρην.

Κατὰ τὴν ἀφίξιν του οἱ Παρίσιοι ἐπο-
λιορχοῦντο.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ
ἀρχαίου πλανεμπόρου καταστάνας χρη-
ματιστοῦ. Οὗτος ἐπωρελήθη τῆς ἐξαφανί-
σεως αὐτοῦ ἵνα σφετερισθῆ τὴν περιουσίαν
τῆς ὄρφανῆς.

Ἡ κλοπὴ λοιπὸν τοῦ Βλοῦνερ ἦν φα-
νερά.

Τὰ γραμμάτια ἀνῆρχοντο εἰς τὸ ποσὸν
τῶν πεντήκοντα ἑξ χιλιάδων φράγκων.

Τὸ πτώμα τοῦ Βρεττανοῦ εἶχε πιστῶς
διαφυλάξει τὴν περιουσίαν τῆς θυγατρὸς του.

Ὅτε ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἐπανῆλθεν
εἰς τὴν πύργον τὴν τετάρτην τῆς πρῶτης
ὄρας ἐρίγει ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἰφίστατο κακοδιαθεσίαν σωματικὴν τε
καὶ ἠθικὴν.

Ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τῶν δύο αὐτῆς πι-
στῶν, οὔτινες ἠδύναντο πᾶσαν νὰ ὑποστῶσι
θυσίαν δι' αὐτήν.

— Ἐσώσαμεν τὴν τιμὴν αὐτῶν τῶν
πτωχῶν ἀνθρώπων, εἶπεν αὐτοῖς. Πηγαί-
νετε νὰ κοιμηθῆτε ἂν δύνασθε.

Ἐθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων
της καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Ἀφῆκεν εἰς τὸ κωμωτήριόν της τὸ κατὰ-

βρεκτον ἐπανωφόριόν της καὶ κατεκλίθη·
πλὴν κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῆ.

Ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει τὴν Μαριάνναν ἐν
τῇ παραφροσύνῃ της· ἤκουεν ἀνηχησάσας
ἔτι εἰς τὰ ὄτα της τὰς ὁμολογίας τοῦ Κο-
ρεντίνου εἶχεν ἐκεῖ κλειδωμένα ἐν τῷ Ἰα-
πωνικῷ κιβωτίῳ της ἐν μέσῳ πολυτίμων
κοσμημάτων καὶ τῶν εὐωδῶν ἐπιστολῶν
τῆς φίλης της Βέρθας, τὰ ἐγγράφα, ἅτινα
εὔρεν ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ Νοέλ Τρελάν.
Διετέλει διὰ τοῦτο ἐν ἄκρῃ συγκινήσει καὶ
ταραχῇ.

Ἄλλ' ὅ,τι πλέον παντὸς ἄλλου κατέθλι-
βεν αὐτὴν δὲν ἦτο τὸ διαρκὲς μῖσος τῶν
Κερανδάλ τοῦ Πενοὲ κατ' αὐτῆς καὶ τῶν
προγόνων της τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς.

Ἦννοίε τὸν λόγον τοῦ τοιοῦτου μίσους.

Τὸ ἐγκλημα ὁμῶς τὸ διαπραχθὲν ὑπ'
αὐτῶν κατὰ τοῦ φιλοξενουμένου ἀθώου συγ-
γενοῦς των ἦν ἐσχάτη ἀτιμία καὶ κώλυμα
ἀνυπερβλήτων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχε-
δίων της.

Ἡ δικαιοσύνη θὰ ἐπελαμβάνετο τῆς
ὑποθέσεως ταύτης τῆς προσαπτώσεως ὄνει-
δος εἰς τὴν οικογένειαν καὶ θὰ καθίστα
τὴν ἀτιμίαν καταφανεστέραν.

Ἐθλίβετο εἰς ἄκρον διὰ τοῦτο. Τὸ ὄνει-
ρόν της διελύετο. Ἐβλεπεν ἤδη τὸ μέλλον
ὑπὸ ἄλλην ὄψιν. Ἀναμνησθετο τῶν συμ-
βουλῶν τῆς Βέρθας.

Ἡδύνατο βεβαίως νὰ συνδράμῃ τοὺς Κε-
ρανδάλ καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς πλουσί-
ους, ἀλλὰ νὰ συνδεθῆ μετ' αὐτῶν ἦν ἤδη
ἐντελέως ἀδύνατον.

Ἦν ὡς νὰ καθίστατο συνένοχος τῶν πα-
ρελθόντων ἐγκλημάτων.

Ὁ Ἰάκωβος, δι' ὃν σχεδὸν ἐνδιεφέρετο
πρὶν, τῇ ἐνέπνεε φρίκην. Δὲν θὰ ἐτόλμα δὲ
τοῦ λοιποῦ νὰ συναντήσῃ αὐτόν.

Ἐν ἀγωνίᾳ διατελοῦσα ἔκρουσε τὸν κώ-
δωνα καλοῦσα τὴν θαλαμηπόλον της.

Ἡ κόρη αὕτη ἐκοιμᾶτο εἰς πλησίον τι-
δαμάτιον.

— Σωσάνη, εἶπεν αὐτῇ, ἔχω πυρετόν.
Δός μοι νὰ πῶ.

Διερχομένη τὸ κωμωτήριο ἡ θεραπαινὴς
ἔθηκε τυχαίως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐπανω-
φορίου τῆς Καικιλίας.

— Ἡ δεσποινὴς ἐξῆλθεν; ἠρώτησε.

— Δι' ὀλίγον.

— Μήπως ἡ δεσποσύνη ἐκρύωσεν;

— Ναι, ἴσως.

Ἡ Σωσάνη τεσσαρακοντούτις περίπου
διετέλει πρὸ χρόνων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν
Φοντερόζ. Ἡ Καικιλία ἦν σχεδὸν παιδίον
δι' αὐτήν· πλὴν οὐδέποτε εἶχεν ἀποκτήσει
τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς νεαρᾶς αὐτῆς κυρίας,
διότι δεισιδαίμων καὶ μικρόνους οὖσα εἶχεν
ἀφοσιωθῆ ὅλη εἰς τὰς διαταγὰς τῆς μαρ-
τυρίας.

Ἐζωογόνησε τὸ ἐν τῇ θερμάστρᾳ πῦρ καὶ
παρεσκεύασε πισάνην διὰ τὴν κυρίαν της.

Ἡ νεᾶνις θερμανθεῖσα ἀπεκοιμήθη τέ-
λος, ἀλλὰ καταβέβλημένη καὶ κεκοιμα-
κυῖα, ἐνῶ ἡ θεραπαινὴς ἐψιθύριζε παρὰ τὴν
ἐστίαν καθήμενη εὐχὰς εἰς τὴν Θεοτόκον.

Θ'

Ὁ Κύριος δὲ Βουξιέρ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤκμαζεν ἐν τῇ ἀνα-
κρίσει τῶν Βάν εἰς δικαστῆς, οὗτινος αἱ
μὲν ἀνακρίσεις ἦσαν ὁ τρόμος τῶν ἐγκλη-
ματιῶν, αἱ δὲ βωμολογίαι ἡ διασκέδασις
τῶν συναδέλφων αὐτοῦ δικαστῶν.

Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ χαράξωμεν τὴν
εἰκόνα του.

Ὁ δικαστῆς οὗτος ἦν ἀνὴρ ἂν μὴ νέος,
τούλάχιστον νέος ἔτι, τεσσαράκοντα τὸ
πολὺ ἔτων.

Τὸ ἀνάστημά του ἦν κατώτερον τοῦ
μετρίου.

Ἡ μυωπία του ὑπερβολικὴ.

Ἡ κεφαλή του ἐκτάκτως παράδοξος.

Φαντάσθητε κόμην ἐρυθρὰν, οὐλὴν ἐπὶ
τοῦ μετώπου ὡς τῶν νεανιῶν τῆς ὑψηλῆς
κοινωνίας, εἰς ἣν, παρὰ τὴν εἰς Βάν ἐξορίαν
του, ἐκολακεύετο ὅτι ἀνῆκεν. Δύο στεναὶ
παραγναθίδες τοῦ αὐτοῦ χρώματος, στόμα
εὐφυὲς καὶ μορφάζον, ἐφ' οὗ αἰεποτε ἐπλα-
νᾶτο μειδίαμα εὐγενὲς ἢ εἰρωνικόν· ρίς
βραχεῖα καὶ σιμή, ὀφθαλμοὶ ἀπαστρα-
πτοντες ὡς πολῦτιμοὶ λίθοι, παρειαὶ προέ-
χουσαι ἐρυθραῖ, καὶ δέρμα ροδόχρονον φέρον
στίγματα ὡς τὸ τῶν ξανθῶν νεανίδων.

Ὁ δικαστῆς οὗτος οὐδὲν εἶχε τὸ σοβαρὸν
ἐν τῇ θέᾳ, πλὴν τῆς μελανῆς αὐτοῦ ρεδιγκό-
τας ἀμέμπτου τὴν τε κοπὴν καὶ τὸ και-
νουργῆς αὐτῆς. Τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου
ἐπλανᾶτο εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, φέρον
ἕλρον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ καὶ βα-
δίζων χαριέντως καὶ μετὰ νεανικῆς ὄντως
εὐστροφίας.

Κατὰ τοὺς περιπάτους αὐτοῦ ἐζήτηζε
μετὰ προσοχῆς τὰ καταστήματα, τὰ πα-
ράθυρα, τὰς θύρας, τὰς ἀνοικτὰς οἰκίας ἵνα
ἀνακαλύψῃ ὠραίας γυναῖκας. Προσῆλου
τὸ περίεργον βλέμμα του μετ' αὐθαδείας
ἐπὶ τῶν ἀστῶν, ὡς παρετήρει αὐθαδῶς ἀπὸ
ἄνω ἕως κάτω.

Ὁ κύριος οὗτος, ὅστις ἐκαλεῖτο Ἀγάπιος
Λουδοβίκος δὲ Βουξιέρ ἦν ἐκτάκτως δεσπο-
τικὸς.

Δι' αὐτόν δὲν ὑπῆρχον κάτοικοι ἀλλὰ
σωρεῖα ἐνόχων.

Ἄπας ὁ λαὸς ἐκείνος ἦν εἰς τὴν διάθε-
σιν του ὡσπερ ξύλον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ
ιδιοκτήτου του, ὅστις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ
κόψῃ ἢ νὰ κατακερματίσῃ αὐτὸ κατὰ βού-
λησιν.

Ἐλεγεν : οἱ χωροφύλακές μου, ἡ ἀστυ-
νομία μου, τὸ δικαστήριόν μου.

Κατὰ τὰς συνεδριάσεις οἱ ὑπερασπισταὶ
ἦσαν κατηγορούμενοι ἢ ἐνοχοί.

Παράδοξος τὴν μορφήν, εὐπαιδευτος
κατὰ βάθος, εὐγλωττος καὶ ἐπιχειρημα-
τικὸς ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ ἦν ὁ τρόμος τῶν
συζύγων, τῶν ζωοκλεπτῶν καὶ τῶν συνα-
δέλφων του.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦν ὁ παραδοξότερος δικα-
στής τῆς Γαλλίας.

Δὲν ἦτο ἐγγαμος.

Ἀνῆκεν εἰς πλουσίαν οικογένειαν τοῦ
Σάντρ, ἐξ ἧς οὐδὲν πλέον ἤλπιζεν.

Ἡ παρουσία του κατηναλώθη εἰς διασκεδάσεις καὶ ἑορτάς πρὸ πολλοῦ. Φρονίμως ὅμως ποιῶν δειφύλαξε κεφάλαιόν τι εἰς χρωμάγραφα μεγάλης τινοῦ ἑταιρίας ἱκανὸν διὰ νὰ ζῇ ἀνέτως.

Εἰς Βάν ἡ μεγαλειτέρα του εὐχαρίστησις ἦν τὰ λάθη τῶν δικαστῶν. Ἐν ἀνάγκῃ χωρὶς νὰ φαίνεται καὶ ἐπιτηδείως ἐβοήθει αὐτοὺς νὰ διαπράττωσι τοιαῦτα διὰ νὰ διασκεδάζῃ εἴτα εἰρωνευόμενος αὐτοὺς δικηκτικῶς.

Διὰ τοῦτο πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ὅστις, πλεόν ἢ ἄλλος τις ἐφοβεῖτο αὐτόν ἦν ὁ κύριος Ὁβερτὲν ἀνακριτής, πατήρ οικογενείας, σοβαρός, ἐπίσημος καὶ ἐπιφυλακτικὸς. Ὁ κύριος Ὁβερτὲν ἐφοβεῖτο τὸν εἰσαγγελέα δὲ Βουξιέρ ὡς τὸν κίτρινον πυρετὸν καὶ τὸν τύφον.

Ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ κατῴκει μικρὰν μεμονωμένην οἰκίαν, ἐν ἣ ὑπηρετεῖτο ὑπὸ μαγεύρου γυναικὸς καὶ τινος παρισινοῦ θεράποντος πλήρους ἐλαττωμάτων καὶ ἀκολουθοῦντος πανταχοῦ τὸν κύριόν του κατὰ τὰς διαφόρους αὐτοῦ μεταθέσεις.

Ἐδείκνει εἰς τὸ ἰσόγειον ἐν μικρῷ ἐστιατηρίῳ καλῶς ἐπιπλωμένῳ καὶ εἶχεν ἤδη ἀνάψει τὸ σιγάρον αὐτοῦ, ὅτε κρότος ἵππων εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ εἴλκυσε τὴν προσοχήν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ὡς φύσει πονηρός, ὅτε μὲν θωπευτικὸς, ὅτε δὲ σοβαρός, ποῦ μὲν φερόμενος εὐγενῶς, ποῦ δὲ ἀγροίκος ἀποχωρῶν ἐγκαίρως καὶ ἐπιφαινόμενος ἐγκαίρως, κολακεύων τοὺς τραχυτέρους τῶν βαρόνων δι' ὑποκλίσεων, κερδίζων τοὺς ὑπηρέτας διὰ τῶν πονηριῶν του καὶ τῶν χρημάτων, κατάρθρωσεν ἐν βραχεῖ νὰ μάθῃ ὅτι ἄλλοι δὲν θὰ ἐμάνθανον καὶ ἂν πολλὰ παρήρχοντο ἔτη. Καὶ ὅμως, μεθ' ὄλον τὸ πνεῦμά του, ἡ εἰμαρμένη, ἥτις συχνάκις ματαιοῖ τὰ γενναῖα ἔργα, εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀποδῶσιν αὐτῷ ὀλέθρια τὰ κακουργήματά του. Ὅσα διηγήθημεν ἄχρι τοῦδε, εἶδομεν ὅτι εἶχον ἐπιτευχθῆ ἀντὶ μεγίστων κινδύνων... Νῦν θὰ διηγηθῶμεν τὸ τελευταῖον αὐτοῦ κακούρημα, ἐν ᾧ ἀπώλεσε τὴν ζωὴν.

Ἀποκαμόντες ἐκ τῶν μόχθων τῆς ἡμέρας, οἱ οἰκέται τοῦ Μαμφρέδου εἶχον κατακλιθῆ, ἀπολαύοντες τῶν εὐεργετημάτων τοῦ ὕπνου, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἤρνετο νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῶν

κυρίων των. Ὁ Γισφρέδος καρκινοβατῶν ἀσφορητὶ καὶ τείνων τὸ οὖς, ὅπως κερδίσῃ ἔτι μᾶλλον τὴν εὐνοίαν τοῦ Ἀνσέλμου, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὰ τὰ βασιλικά δωμάτια. — Ἡ Εἰμαρμένη τὸν ὄθει. — Ἐφθασεν εἰς μακρὸν διάδρομον· στηριζόμενος δ' ἐπὶ τοῦ τοῖχου καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων βαδίζων, χωρὶς ν' ἀναπνέῃ, ἤρξατο νὰ διατρέχῃ αὐτόν. — Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν εἰς τινὰ αἰθουσαν. Ἄφισε τὸν τοῖχον καὶ ἐπροχώρησε. Δὲν εἶχε φθάσῃ ἔτι ἐν τῷ μέσῳ, ὅτε ἤκουσεν ὑπόκωφον στεναγμόν, ἐξ οὗ ἐπέισθη ὅτι δὲν ἦτο μόνος ἐν τῇ αἰθουσῇ ἐκεῖνη... Ἔστη... θρῆνος γυναικὸς ἀντήχησεν ἐν τῷ εὐρεῖ ἐκεῖνῳ κτιρίῳ.

— Μὴ γνωρίζῃ τὸ πλάσμα... (ἔλεγεν ἡ τεθλιμμένη)... τὴν τέχνην νὰ κρύπτῃ τὴν ἀγάπην;... Μὴ ἀπεκάλυψεν αὐτῷ ὁ δαίμων πῶς κρύπτεται ἐν πάθος, τὸ ὁποῖόν μοι μαραίνει τὴν καρδίαν, μοὺ συγχύζει τὸν νοῦν καὶ μοὺ κατατρῶγει τὴν ζωὴν; Προσποίσεις ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ; προσποίσεις ὁ μακρὸς σεβασμὸς; τὸ βλέμμα, ἡ φωνή, τὸ ἐναγκάλισμα, τὸ φίλημα, προσποίσεις πάντα; Οἱ λόγοι αὐτοῦ δὲν ἦσαν πλήρης ἔρωτος; τὰ μέλη του δὲν ἔτρεμον; δὲν ἐστέναζε ἐκ βάθους καρδίας; Καὶ ὅμως με ἄφισε μόνην ἐν τῇ ὁδῷ τῆς θλίψεως, καὶ δὲν δύναται νὰ με παρηγορήσῃ, οὔτε ἡ περὶ τῶν γονέων, οὔτε ἡ περὶ τοῦ οὐρανοῦ σκέψις... τὸ πάθος μου εἶναι ἰσχυρότερον αὐτῶν. Ἀπάντησόν μοι τοῦλάχιστον, ἂν ἀπέθανες, ὅπως εἰξεύρω ποῦ νὰ ἀπευθύνω τοὺς στεναγμούς μου... Ἄς κρατήσῃ ὁ τάφος τὸ σῶμά του... ἄλλ' ἄς ἀφίσῃ ἐλευθέραν τὴν ψυχὴν του... τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν μόνην στιγμήν, ὅπως μοὶ εἴπῃ ὅτι δὲν ἐπροσποιεῖτο — ὅτι με ἠγάπα. — Τοῦτο γίνεται ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ — ἔπειτα ἄς κρατήσῃ αὐτὸν αἰωνίως... Ἡ ψυχὴ!... ἄλλ' ἡ ψυχὴ ἦτο ἐν τῷ αἵματι, καὶ τὸ αἷμα ἐχύθη. — Ἄς εἶχον τοῦλάχιστον τὸ πτώμά του! — Ὅθ' ἠγρύπνουν παρ' αὐτό, ὡσανεὶ ἐκοιμᾶτο... Ὅθ' ἠπάτων ἐμαυτήν, λέγουσα: τώρα θὰ ἐξυπνήσῃ... καὶ παρὰ τὴν κλίνην του — ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐνωθῶμεν ἐν τῇ ζωῇ — θὰ περιέμενον ἐγκαρτεροῦσα νὰ ἐνωθῶμεν μετὰ θάνατον. — Ὅθ' ἐθέρμαινον, διὰ τῶν φιλημάτων μου, τὰ ψυχρὰ χεῖλη του... θὰ ἔχουν βάλαμον εἰς τὴν πληγὴν του... Θεὲ αἰώνιε!... ὅποια πληγὴ!... χαίνουσα... εἰσδύουσα ἐν μέσῳ τοῦ στήθους... εἶναι ἀνάτος;... εἶναι ἀληθῶς ἀνάτος, ἰατρεῖ;... Δὲν μοὶ ἀποκρίνεται... κλαίει... καὶ σὺ κλαίεις, Γισμόνδη... Ὡ Ρογῆρε!... ποῖος σὲ ἐμαχαίρωσε;... Ρογῆρε!

Ἠγέρθη, ὡσεὶ μαινομένη, ἐβάδισε ταχύτατα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ὁ Γισφρέδος, ὅστις, ὀπισθοχωρῶν μεθ' ἡσσανος προφυλάξεως, προσέκοψεν ἐπὶ τινος θρανίου προζενήσας οὐ μικρὸν θόρυβον. Ἐκ τούτου, ἐσυγχύσθη, ἀπώλεσε τὴν διεύθυνσιν τῆς θύρας... Ψηλαφῶν τὸν τοῖχον, ὅπως τὴν εὖρη, ἀπεμακρύνετο αὐτῆς... Ἡ Ἰόλη (διότι αὕτη ἦτο ἡ θρηνοῦσα) ὤρμησε λυσσώδης κατ' αὐτοῦ... τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ στήθους... καὶ αἰσθανθεῖσα

ὑπὸ τὴν χεῖρά της ἐγχειρίδιον... ἀνεζήτησεν αὐτὸ ὑπὸ τὸ ἔνδυμα... τὸ ἤρπασεν... καὶ ἀπειλοῦσα ὅτι θὰ τὸν φονεῦσῃ ἐκραύγαζε:

— Σὺ τὸν ἐφόνευσες!... Ὁ Θεὸς σὲ ἐρριψεν εἰς τὰς χεῖράς μου, διὰ νὰ τὸ ἐκδικήσω.

Ὁ παρὼν κίνδυνος, ἐπίσης καὶ ὁ μέλλον, ἂν ἡ κραυγὴ τῆς Ἰόλης ἠκούετο καὶ προσεῖλκυε τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ἐξεμηνένισαν τόσον τὸν Γισφρέδον, ὥστε τυχαίως μᾶλλον ἢ σκεφθεὶς εἶπεν:

— Χάριν, δέσποινα!... Ὁ Ρογῆρός σὰς ζῇ.

— Ζῇ!

— Σὰς ὀρκίζομαι εἰς ὅλους τοὺς ἀγίους τοῦ Παραδείσου.

— Ζῇ!

— Ναὶ ζῇ καὶ ὑγιαίνει ὡς καὶ ὑμεῖς, δέσποινα.

— Δὲν εἶναι ἀληθές. Μὲ ἀπατάς.

— Δὲν πιστεύετε εἰς τοὺς ἀγίους;

— Εἰς τοὺς ἀγίους, ναί· ἀλλ' εἰς σέ;..

— Καὶ ὅμως ζῇ.

— Ὁδήγησέ με εἰς αὐτόν... Μὴ ἐλπίσης δὲ πρὶν τὸν ἰδῶ ὅτι τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο θ' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ στήθός σου, ἡ αἰχμὴ αὕτη ἀπὸ τὸν λαίμῳ σου.

— Παναγία Παρθένε! Ὅθ' ἡμεῖς ἰδοῦν, δέσποινα, θὰ ἡμεῖς συλλάβωμεν, θὰ με καταστρέψετε καὶ δὲν θὰ ἰδῆτε πλέον τὸν Ρογῆρον... Αὐριοὺ σὰς ὀρκίζομαι.

Ἡ σοφὴ παρθένος, ἀποθηριαθεῖσα ἐκ τοῦ πάθους, ἐκέντησε μικρὸν τι τὸν λαίμῳ του, ἐξ οὗ μικροῦ ἐδέησε νὰ πῆσῃ ὁ Γισφρέδος λιπόθυμος. — Ἰσχυρὰ δὲ τῆ φωνῇ, εἶπεν αὐτῷ:

— Ὁδηγησόν με καὶ σιώπα.

Ὁ Γισφρέδος, βλέπων ὅτι ἡ στιγμή ἐκεῖνη δὲν ἦτο κατάλληλος πρὸς ἐπίνοιαν τεχνασιασμάτων καὶ ὅτι, ἂν ἠδύνατό τι νὰ τὸν δώσῃ, ἦτο τοῦτο ἡ εἰλικρίνεια, ἀπεράσισε, καίπερ ἄκων, νὰ φερθῇ τιμῶς... Ἐφαίνετο ὅμως ὅτι δὲν ἤξευρε τίνι τρόπῳ... διότι, ἐνῶ κατὰ νοῦν εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ φερθῇ εὐσυνειδήτως, τὰ μέλη αὐτοῦ αὐθόρμητως προσεπάθουν νὰ προδώσωσιν. Ἡ σοφὴ παρθένος ἐκράτει αὐτὸν σφιγκτὰ συχνάκις δὲ ἐξ ὑπονοίας τὸν ἐκέντα. Ἐκεῖνος ἐξέπεμπεν ὑπόκωφον λυγμὸν καὶ ἐπροχώρει βήματά τινα ἡσύχως... εἴτα ἐπανελάμβανε τὰς ἀποπειρας του. Οὕτω κατῆλθον εἰς τὴν αὐλήν. Δύο ὀπλιταὶ ἐφρουροῦν παρὰ τὴν πύλην. Ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ διέλθωσιν ἐκεῖθεν χωρὶς οὗτοι νὰ ἴδωσιν αὐτοὺς. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσι ἀνάκτορα μὴ ἔχοντα μυστικὰς θύρας, ὅθεν, καθ' ἃ γράφει ὁ Ἰωσήφ Παρίνης, εἰσέρχεται ἐνίοτε ἡ ἀλήθεια. Ἡ Ἰόλη ἐνεθυμήθη ἐγκαίρως ὅτι καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς κατῴκει τότε, εἶχον μίαν. Πρὸς ταύτην λοιπὸν ἔσυρε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Γισφρέδον, καὶ δι' αὐτῆς ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν. Τί συνέβη εἴτα, ὁ ἀναγνώστης γινώσκει αὐτὸ ἤδη...

ΚΒ'

"Αλλαξε φανερά τὸ πρόσωπό του
Χρῶμα, καὶ ἔτρεμ' ὄλος ἀπὸ φόβο,
Γιατ' εἶδε ἕνα φάντασμα μὲ ὄφι
Ἄγριεμένη νὰν τότε φοβερίζη.

(ΟΙ ΛΟΜΒΑΡΔΟΙ ΕΝ Τῆ ΠΡΩΤῆ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ)

Ὁ Μαμφρέδης! — Δὲν θὰ ἀπεικονίσω-
μεν αὐτὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν —
ἀν ὑπέμετρος ἦτο ἡ τῶν πόθων αὐτοῦ
πεποίθησις, πολλῶ μείζων ἔτι ἦτο ἡ πρὸς
πλήρωσιν αὐτῶν προθυμία τῶν ἀνθρώπων,
ἐπίσης καὶ ἡ τῶν περιστάσεων συγκυρία :
— κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ πνοὴ τῆς
τύχης ἀνύφου αὐτόν. — Ἄλλα κατὰ τὴν
ἐπίσημόν ταύτην ἐποχὴν τῆς συμφορᾶς
τοῦ συγκινεῖ τὴν καρδίαν διὰ τοιούτων
συναίσθημάτων, ἅτινα οὐδεὶς, ὅσον μεγᾶ-
θυμος καὶ ἀν ἦναι, θὰ ἀπνηεῖτο. Ἐξε-
γείρει ἐν τοῖς μυχιαιτάτοις τοῦ νοῦ τοι-
αύτας σκέψεις, ἃς οὐδεὶς, ὅσον καὶ ἀν
ἦναι ἰσχυρός, δύναται νὰ καλέσῃ χαμερ-
πεῖς. Ἡ ἰθύνουσα τὰς τύχας τῆς γῆς
ἰσχὺς ἠθέλησεν ὅπως, πρὸς ἀπόκτησιν τῆς
φῆμης μεγάλου ἀνδρός, μὴ ἦναι ἀναγ-
καίᾳ ἡ ἐνάσκησις τῆς ἀρετῆς — ἡ τοῦ λά-
χιστον ἐκείνου, ὅπερ καλοῦμεν ἀρετὴν. Ἄς
μὴ ἐξεγερθῆ δὲ ἀναίδης τις κατὰ τῆς γνώ-
μης ταύτης, διότι θὰ ἐρωτήσωμεν αὐτόν
ἀν ἦτο ἀρετὴ ἡ τοῦ ἀρχαίου πατρός, ὅστις
διὰ τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν τοῦ ἔθρεψε τὴν
πολυάριθμον αὐτοῦ οἰκογένειαν καὶ διὰ
τοῦ παραδείγματός καὶ τῶν λόγων ἀνε-
θρεψεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀγάπῃ τῶν ὁμοίων του
καὶ ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀν ἀπαν-
τήσῃ καταφατικῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύ-
την, θὰ τὸν ἐρωτήσωμεν αὐτίς, διατί ἡ
μνήμη του μόλις ἀμυδροτάτη διατηρεῖται
ἐν τῷ χωρίῳ ἔνθα κατῴκει; διατί ἡ τῶν
ἐγγόνων αὐτοῦ ἀγάπη ζητεῖ ματαίως ἐν
τῷ κοιμητηρίῳ ἔν σημείῳ, ἕνα σταυρόν,
ἕνα λίθον, διακρίνον αὐτόν ἀπὸ τοῦ
πλήθους τῶν νεκρῶν; διατί ἐπὶ τοῦ τά-
φου του, ἀντὶ νὰ καλλιεργῶνται ρόδα,
ἡ ἵππος τοῦ ἐφημερίου τρώγει καὶ τὰ
ὀλίγα ἀγρία φυτὰ, δι' ὧν ἐκόσμησεν αὐτόν
ἡ φύσις; Εἶτα θὰ ἴδωμεν ἀν βεβαιώσῃ
ἡμῖν ὅτι ἡ ἀρετὴ ὡθεὶ μέρος τοῦ ἀνθρω-
πίνου γένους νὰ βυθίξῃ τὸ ξίφος εἰς τὰ
στήθη τοῦ ἐτέρου μέρους; ἀν ἦναι ἀρετὴ
ἡ καταδιώξις τοῦ ἀθώου, ἐπειδὴ ἀσθε-
νῆς... ἡ εἰς ἔγκλημα ἀναγραφὴ τῆς ἀσθε-
νείας του, καρποῦ τῆς ἀθωότητός του,
καὶ ἡ κατασπάρξις καὶ ὁ χλευασμὸς αὐ-
τοῦ; ἀν ἦναι ἀρεταὶ αἱ ἀρπαγαὶ τῆς
πλεονεξίας, αἱ οἰκτραὶ πυρκαϊαί, αἱ μυ-
σσαραὶ παρθενοφορταί; ἀν ἦναι ἀρετὴ νὰ
φεύγῃ ὁ χωρικός, διωκόμενος ὑπὸ τοῦ
στρατιώτου, μετὰ τῶν υἱῶν του, ὧν τὸν
μὲν φέρει ἐν ταῖς ἀγκάλας, τὸν δὲ ἀπὸ
τῆς χειρὸς, καὶ τῆς συζύγου, του ἧτις ὑπο-
στηρίζουσα τὴν θυγατέρα τῆς — αἰτίαν
δόξης ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἡρεμίας — διότι
τὰ ὠραῖα τέκνα εἶναι ἡ δόξα τῶν μητέ-
ρων — καὶ νῦν πλήρη αἰσχύνης — ἰκετεύει
τὴν εὐσπλαγχνίαν — τοῦ Κυρίου νὰ θέσῃ
τέρμα εἰς τὰς ἡμέρας τῆς, καὶ καταρᾶ-
ται τὴν γονιμότητα τῆς κοιλίας τῆς...

Ὁ πτωχός!... φεύγει εἰς τὸ ὄρος.

Οἱ ἀπότομοι ἐκεῖνοι βράχοι δὲν παρου-
σιάζουσιν ἄλλην δυσκολίαν ἢ τὴν τῆς
ἀναβάσεως. Ἐκεῖ θὰ εὕρῃ ἄστυλον... ἀν
οὐχὶ λείαν...

Κατὰ τὸ μέσον τοῦ βράχου, στρέφει
ἕνα ἴδη τὸν προσφιλῆ διὰ τὰς τόσας χαρ-
μοσύλους καὶ θλιβεράς ἀναμνήσεις οἰκόν
του...

Φεῦ! δὲν βλέπει πλέον οἶκον... Ρέουσιν
ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του πικρὰ δάκρυα, καὶ
στεναίνει ἀπὸ βάθους ψυχῆς... Ἄλλ' ὁ
στεναγμὸς καὶ τὰ δάκρυα δὲν εἶναι διὰ
τὰ πυρποληθέντα εἶδη, δὲν εἶναι διὰ τὸν
σκορπισθέντα ἀμῆτόν, δὲν εἶναι διὰ τὴν
περιουσίαν, ἣν διὰ τοσοῦτων καὶ μακρῶν
μόθων εἶχε συναθροίσῃ... καὶ ἦτις ἐν
ὀλίγαις στιγμαῖς κατεστράφη... Ὁ δυσ-
τυχὴς στεναίνει διὰ τὴν αὔραν, ἧτις ἐδί-
ξατο αὐτὸν βρέφος: διὰ τὸ μέρος, ἔνθα
τὸ πρῶτον ἡ ποθητὴ νεανίς, ἐρυθρὰ ἐκ
τῆς αἰδοῦς, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι δὲν ἡγάπα
ματαίως: διὰ τὸ μέρος, ἔνθα ἐχαίρειτ' ἐν
τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός;
στεναίνει διὰ τὴν κόνιν τῶν προγόνων
του.

Ἡ ψυχὴ του περίφοβος ἀναλογίζεται
τὰς μελλούσας περιπετείας του.

Προβλέπει ὅτι θὰ ἐπαιτήσῃ ἄρτον παρὰ
τοῖς ξένοις, ὃν θὰ ἀρνηθῶσιν αὐτῷ, καὶ
ὅτι, μετὰ τῆς ἀρνήσεως, θὰ ἀκούσῃ καὶ
τοὺς τραχεῖς λόγους καρδίας ζητούσης
πρόφασις, ὅπως μὴ συγκινηθῇ...

Καὶ ὁμῶς τοῦτο δὲν τὸν τρομάζει...

Τρομάζει μόνον αὐτόν ἡ εἰκὼν τῶν ἐγ-
γόνων του, οἵτινες, μόλις ἀρχίσωσι νὰ ὀ-
μιλῶσι, θὰ εἰπῶσιν αὐτῷ:

— Ὅδηγησόν μας εἰς τὸ μέρος, ὅπου
κοιμάται ὁ πατήρ σου...

Τί θὰ εἴπῃ αὐτοῖς;

— Τὸν ἐγκατέλειψα!...

Θὰ τὸν ἐλέγξωσιν ὅτι ἡγάπα ὀλίγον,
καὶ τοῦτο κατασπαράσσει τὰ σπλάγχχνα
του...

Θὰ παρεπονεῖτο, ἀν ἐγκατέλειπον αὐτόν
ζῶντα;... καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐγκατέλειψε
τὸν πατέρα του νεκρόν;

Στρέφει τὰ νῶτα, σπευδεῖ, αἶρει τοὺς
ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ἀ-
γωνιῶν νὰ κρυβῆ ὀπισθεν κρημοῦ, ὅθεν
νὰ μὴ βλέπῃ καὶ νὰ μὴ σκέπτεται πραγ-
ματα τόσον οἰκτρά.

Καὶ ἀν ταῦτα δὲν ἦναι ἀρετὴ, διατί
οἱ κατέχοντες τὸ κράτος τῆς φῆμης, περι-
βάλλουσιν αὐτὰ διὰ τοῦ φωτός τοῦ ᾤ-
σματος, ἢ τὰ μεταβιβάξουσιν εἰς τὰς
ἀπερχομένας γενεάς διὰ τῶν μνημείων
τῆς ἱστορίας;

Διατί ἐν ταῖς ὑμετέραις αἰθούσαις, ἐπὶ
τῶν ἐπίπλων σας καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους σας
ἔτι αὐτοῦ, δὲν βλέπω ἢ μόνον εἰκόνας τοῦ
τελευταίου κατακτητοῦ; ἢ οἱ ἀνθρωποὶ
ἐγένοντο τόσον χαμερπεῖς, ὥστε ἔθεοποι-
ησαν τὴν ἰσχύν ἢ, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἀ-
ληθέστερον, οὐδέποτε ἔγνωσαν τί εἶναι ἀ-
ρετὴ.

Ὁ Μαμφρέδης ἀγνοῶ ἀν ἦτο ἐνάρετος,
ὑπῆρξεν ὁμῶς μέγας. Ἀποκληρωθεῖς, ἔνεκα
πατρικοῦ ἀμαρτήματος, τῆς ἐξουσίας, ἐν

καὶ μόνον ἐμελέτησε, τίνι τρόπῳ ἠδύνατο
ν' ἀνακτήσῃται αὐτήν...

Μεταξὺ τῆς χειρὸς του καὶ τοῦ σκῆ-
πτρου παρενετίθεντο τέσσαρες ζωαί, καὶ
πᾶσαι ἱεραί... Ἐκεῖνος ἐζέτεινε τὴν χεῖρα
καὶ ἤρπασεν αὐτό.

Ποῖα ἐπιχειρήματα ἔφερον ὁ φιλόδοξος;
Ἡ σκιὰ τοῦ θρόνου καλύπτει αὐτὰ, ἀλλ'
ἴστανται ὡς ἐχθροὶ παρατεταγμένοι ἐν
μάχῃ ἐνώπιον τῆς ψυχῆς του καὶ τοῦ
Θεοῦ. Κατέστρεψε τοὺς ἐχθρούς του, κατ'
ἀρχὰς διὰ τοῦ δόλου, εἶτα διὰ τῆς νίκης,
καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐξηυτέλισε διὰ τοῦ χρυσίου,
ἐξῶντωσε αὐτούς διὰ τοῦ σιδήρου. Πεποι-
θῶς ἐπὶ τὴν ἐπιτυχίαν, ἐκράτησε τῆς εἰ-
μαρμένης καὶ ἐξεδίασε τὰ συμβάντα.

Μὴ ἀρκοῦμενος εἰς τὸ στέμμα τῆς Νεα-
πόλεως, ἀπέβλεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Εἶδεν
αὐτὴν διηρημένην καὶ ἐσχεδίασε νὰ τὴν
συνενώσῃ ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του. Εἰσδύσας
εἰς τὰ μυστήρια τῶν αἰώνων, ἔγνω ὅτι
αὕτη θὰ ἦτο λεία τοῦ ξένου, καὶ ἠθέλησε
νὰ τὸν προλάβῃ. Μετὰ τὸν Ἀλαρίχον,
ὅστις ἐδήλωσε τὴν ὠραίαν χώραν, μόνος
αὐτὸς εἶχε φανῆ ὅτι ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ οὐ-
ρανοῦ διὰ τὸ τεράστιον τοῦτο ἔργον. Ἦτο
συνετὸς καὶ ἀνδρεῖος. Ἐγίνωσκε θαυμα-
σίως νὰ καθίσταται ἀγαπητός, διὰ με-
τριοπαθείας, ἀγνώστου εἰς τοὺς ὑπερηφά-
νους προγόνους του. Ἡ Ρώμη εἶχε ἀπο-
λέσῃ οὐκ ὀλίγον τῆς ἐξουσίας τῆς. Οἱ
Ἰταλοὶ, ἢ ἐνεπιστεύοντο, ἢ δὲν ἐφθόνουν
αὐτῷ, διότι ἦτο φυσικὸς αὐτῶν κύριος
καὶ δὲν συνεδέετο διὰ συμφερόντων μετὰ
τῆς Γερμανίας. Ἡ Τοσκάνη ἀνήκεν εἰς
τοὺς Γιβελλίους, διοικουμένη ὑπὸ τῆς
συνέσεως τοῦ Φαρινάτου. Ἡ Λομβαρδία,
κατὰ τὸ πλεῖστον ἀφωσιωμένη εἰς τὸ ὀ-
νομά του, ἠκολούθει τὸν Πελαγικῆτον,
τὸν Δυοέραν καὶ τὰ ὄπλα τοῦ Ἰορδάνου
Λάνσια. Ἦτο ὁ ἀνθρωπος τῶν καιρῶν, καὶ
οἱ καιροὶ ἦσαν ὑπὲρ αὐτοῦ. — Ἴσως θὰ ἤρ-
χεν αὐτῆς ἀπολύτως... Ἴσως, ὑπερήφανος
ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ, τυραννικῶς... Ἄλλὰ τὸ
δυσχερὲς ἦτο νὰ τὴν συνενώσῃ. Ὅταν δὲ
ἡ καταπίεσις ἐνασκήται ὑφ' ἐνός μόνου,
ἐν μόνον κτύπημα δύναται καὶ νὰ τὴν
καταστρέψῃ. — ἀν δὲ πᾶσαι αἱ ἐποχαὶ δὲν
γεννώπι σοφοὺς, οὐδέποτε λείπουσιν οἱ
θηριώδεις.

Μόνος, ἐντὸς εὐρυτάτης αἰθούσης, κε-
κοσμημένης διὰ τῶν εἰκόνων τῶν προγόν-
ων του, καθήμενος ἐπὶ κλίνης, κατὰ τὸ
ἔθος τῶν Σαρακηνῶν, ὁ Μαμφρέδης ἔκρυ-
πτεν ἐν τοῖς προσκεφαλαίαις τὸ πρόσωπον.
Ἄν ἐνίοτε μὴ ἀνεσκίρτα, θὰ ἐφαίνετο κοι-
μώμενος. Ἄγνοοῦμεν τί ἐσκέπτετο. Ἄλλ'
αἱ σκέψεις του ἦσαν βεβαίως ἐξ ἐκείνων,
αἵτινες βασανίζουσι τὸν ἀνθρωπον καὶ ἐπ'
αὐτοῦ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἀναπαύ-
σεως.

Αἶφνης ἠγέρθη μεθ' ὄρμης... ἐποίησε
δύο βήματα καὶ ἔστη... ἐστήριξε τὴν χεῖρα
ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὸ σῶμα ἐπὶ τοῦ
ἀριστεροῦ ποδός, ὃν διεσταύρωσε διὰ τοῦ
δεξιοῦ, πιέζων τὸ δάπεδον διὰ τῶν δακτύ-
λων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀκίνητοι ἠτένιζον
χαμαί. Τὰ χεῖλη του ἔτρεμον. Τὸ αἷμα

συνέρρευσε ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὡς κῆμα θαλάσσης, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτε μὲν πορφυροῦν, ὅτε δὲ ὤχρον.

Ἐστράφη ἔντρομος. Ἦτένησε πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰθούσης, ὅπερ ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀργυροῦς λαμπτήρ ἐφώτιζεν ἀνεπαρκῶς, καὶ ἔλαβε στάσιν ἀνθρώπου ἐτοίμου πρὸς φυγὴν.

Συγκεντρώσας τὸ θάρρος του, ἐπροχώρησεν... ἔστη... ὀπισθοχώρησεν... εἶτα ὤρμησεν ὡς ἀπηλπισμένος καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἔψαυσε τρέμων τὸ αἶτιον τοῦ τρόμου του.

Φαίνεται ὅτι τὸ ὀλίγον φῶς μετέβαλεν ἐν τῇ φλεγμαινούσῃ φαντασίᾳ του τὰ ἀντικείμενα εἰς εἰκόνας, ἅς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφῆρῃ.

Ἐπὶ τέλους, ἀπεφάσισε νὰ σθέσῃ τὸ φῶς. Ἐλαβεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, τὸ ἔφερον εἰς τὸ στόμα του, ἠθέλησε νὰ φυσήσῃ... ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ διεκρίνοντι, ὅπερ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ φρικιάσῃ. Ἐξέτεινε τὴν κρατοῦσαν τὸ φῶς χεῖρα πρὸς τὸν τοῖχον καὶ εἶδεν... ἦτο ζῆφος, ὅπερ ἦτο ἀνηρητημένον ἐκεῖ...

Ἀνέπνευσεν... ἔφερον αὐθις τὸ φῶς εἰς τὸ στόμα του... διέτρεξεν ἐπανηλειμμένος διὰ τοῦ βλέμματος τὴν αἰθουσαν καὶ εἶτα ἐν ἀκρᾷ σιγῇ ἐφύσησε καί... ἐγένετο σκότος... καὶ ἐν τῷ σκότει ἠκούετο ὁ κρότος βήματος συχνοῦ, ἐσπευσμένου, ἀκανονίστου.

Ἀγνοοῦμεν, ἂν τοῦτο συμβαίνει καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰταλίᾳ ὅμως συμβαίνει βεβαίως ἢ κακοκαιρία συχνάκις, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ εἰς ὄρισμένας ὥρας, μετριάζεται, εἶτα ἐπαναρχίζει ἄχρις οὗ διανύσασα τὸ ὄρισμένον αὐτῇ στάδιον, καταπαύεται.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὡς κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν, ἤρχιζεν ἀκουομένη μακρόθεν ἡ βροντή, καὶ ἐφαίνοντο λάμψεις τινὲς βαθμηδὸν αὐξάνουσαι.

— Ἡ ὥρα πλησιάζει, ἐψιθύρισε ὁ Μαμφρέδης.

Ὁ λιψ ἤρξατο πνέων ἀγρίως. Ἡ λαίλαψ, ἐν ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ σφοδρότητι, περιέβαλλε τὸ κτίριον, σείουσα αὐτό, ὡσεὶ ἤθελε νὰ τὸ κατακρημνίσῃ.

Ἦκούετο ὁ μεμακρυσμένος τριγμὸς τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων. Ἡ χαλαζὰ ἐπιπτε παταγωδῶς ἐπὶ τῶν ὑάλων, αἵτινες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐκινδύνευον νὰ θραυσθῶσι... Ὁ ἀνεμος ἠπειλεῖ ν' ἀρπάσῃ τὰ παράθυρα καὶ νὰ φέρῃ αὐτὰ, Κύριος οἶδε ποῦ.

Παναγία Παρθένε!... ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο ἡ Δευτέρα Παρουσία.

Διατί ὁ Μαμφρέδης περιήρχετο τὴν αἰθουσαν κλονούμενος ὡσεὶ ἐφοβεῖτο ὅτι ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἀναστάσις ἦτο πόλεμος, ὃν ἡ φύσις εἶχε κηρύξῃ κατ' αὐτοῦ;

Τί ἐψιθύρισε; Ἀγιοὶ τοῦ Παραδείσου! ἐβλασφήμησε τὰς καταχθονίους δυνάμεις!

Ἡ λαίλαψ ἐμάνη ἔτι μᾶλλον. Ὁ Μαμφρέδης ἐσταυροκοπήθη καὶ ἤγειρεν ἔντρομος τὴν κεφαλὴν. Ἀστραπὴ ἐφώτισε τὴν αἰθουσαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μαμφρέδου,

ἀκουσίως αὐτοῦ, ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκρέματο ἡ εἰκὼν τοῦ πατρὸς του Φρειδερίκου.

Τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο φῶς ἐφάνη ὅτι ἐζωογόνησεν αὐτὴν. Τὰ ὄμματά του ἐφάνησαν ἀστράπτοντα ἐν τῷ αἵματι, καὶ τὰ χεῖλη του ὡσεὶ ἐπρόφερον λόγους πυρός.

Οὐαὶ τῷ Μαμφρέδῃ, ἂν τὸ θέαμα ἐκεῖνο διήρκει πλέον τῆς ἀστραπῆς. Ὁ ἐγκέφαλός του θὰ συνετρίβετο, ἡ καρδία του θὰ διερρήγνυτο.

Τὸ σκότος ἐκάλυψε τὸ αἶτιον τοῦ τρόμου. Ἡ βροντὴ ἐξηκολούθει βρυχωμένη... καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βρόμου ὁ Μαμφρέδης ὠρύετο:

— Ἡ ὥρα παρήλεν!...

Μὴ δυνάμενος νὰ σταθῇ πλέον εἰς τοὺς πόδας του, κινδυνεύων νὰ πέσῃ, κλονούμενος ὡς μέθυσοσ, ἀνεῦρεν ἐπὶ τέλους τὴν κλίνην του καὶ ἐρίφθη ἐπ' αὐτῆς. Ἡ δεξιὰ του ἔπεσε ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ του στέμματος· ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀμέσως, ὡσεὶ εἶχεν ἐγγίσῃ ἀναμμένον δαυλὸν... καὶ ἴσως τοιοῦτο ὑπῆρξε πράγματι τὸ συναίσθημα, ὅπερ ἠσθάνθη, διότι εἶπε:

— Φλέγει!

Τότε ἡ ἀναπνοή του κατέστη βαρεῖα καὶ συχνή, ὡσεὶ ἡ τοῦ ἀναβαίνοντος ἐπὶ ὄρους, καὶ ἀπὸ τῶν παρειῶν αὐτοῦ ἔρρεε ψυχρότατος ἰδρῶς.

Γλυκύτατος ἤχος βαρβίτου ἐνίστε, ἀναλόγως τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, καθήδυνη τὰ ὦτα τοῦ τεθλιμμένου· ἀλλ' ἡ ψυχὴ του οὐδεμίαν ἔδιδεν ἀκρόασιν, ὡς στένουσα ὑπὸ τὸ βάρος φοβεροῦ συναίσθηματος. Ἀλλ' ὅτε εἰς τὸν ἦχον προσετέθη καὶ μελωδικὴ φωνή, πλήρης μυστηριώδους λύπης· φωνή, ἣτις, ταχεῖα ὡς ἀστραπή, ἀνεζήτησεν, ἐκέντησεν, ἐξήγειρε πάσας τὰς ἠδείας ἀναμνήσεις, καὶ ὄλην τὴν γλυκύτητα τῆς ἀγάπης, αἵτινες ἦσαν ἀποτεταμειευμένα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Μαμφρέδου, οὗτος ἔκλινε βραδέως τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του καὶ ἔκλαυσε.

Καὶ ναὶ μὲν τὰ δάκρυα ἦσαν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα αὐλακίζουσι τὰς παρειάς, ἐφ' ὧν ρέουσι· ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ὁμοιάζουσι πρὸς ρανίδας ἐλαίου, χρομέναις ἐπὶ πυριφλεγυῶς σιδήρου... ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἔκλαυσε.

Φρονῶν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ τὸν καθησυχάσῃ, πλὴν τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἂν ἤκουεν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον, ἀφοῦ ἔθελγεν αὐτὸν τόσον πολὺ μακρόθεν, κατέλιπε τὴν κλίνην καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἠκούετο ἡ ἀρμονία.

Ἡ βασίλισσα Ἐλένη, ἀπολύσασα πάσας τὰς δεσποινίδας τῆς τιμῆς, εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τινὰ ἀπυμεμακρυσμένον κοίτωνά μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς, τῆς Ἰόλης καὶ τοῦ Μαμφρεδίνου. Ἐκεῖ δὲ ἰκέτευσαν τὸν Θεόν, ὅπως παράσχη αὐτοῖς συγχώρησιν καὶ εἰρήνην· ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσεν ἡ δέσις, ἐπανήρξατο ἡ θύελλα.

Ἡ Ἐλένη προσεποιήθη, ὡς ἠδύνατο κάλλιον, ὅτι δὲν ἐνόει τὸν ἀπαίσιον οἰωνόν· ἀστεϊζομένη δὲ καὶ γελῶσα ἐνεθάρρυνε τὴν Ἰόλην, ἣτις συνεπειροῦτο παρ' αὐτὴν, καὶ τὸν Μαμφρεδίνον, ὅστις, καθή-

μενος ἐπὶ τινος θρανίου παρὰ τοὺς πόδας τῆς, εἶχε λάβῃ τὴν μίαν τῶν χειρῶν τῆς καὶ δι' αὐτῆς ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὅπως μὴ βλέπῃ τὰς ἀστραπὰς.

— Θάρρος, τέκνα μου, ἔλεγεν ἡ βασίλισσα, μὴ ἦναι αὕτη ἡ πρώτη θύελλα τὴν ὁποίαν ἀκούετε; ἀρμόζει ὁ φόβος αὐτὸς εἰς τέκνα βασιλέως;

— Καὶ τί! μῆτερ, ἀπήντα ἡ Ἰόλη, οἱ βασιλεῖς δὲν πρέπει νὰ φοβῶνται τὸν Θεόν;

— Ναί· ἀλλὰ θὰ ἦτο αὐτόχρομα ἀπελπισία, κόρη μου, τὸ ν' ἀποδιδωμεν πάσας τὰς καταγιγίδας εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ οὐρανοῦ.

— Παρατηρήσατε, μῆτέρ μου, ὅτι μόλις εἶπομεν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς προσευχῆς μας, ἠκούσθη ἡ πρώτη βροντὴ.

— Δὲν ἐπρόσεξα, διότι ἐσκεπτόμην τὴν ὄραν ἐκείνην τὸν Θεόν.

— Νομίζω, προσέθετο ἡ Ἰόλη, ταπεινώσασα τὴν φωνὴν καὶ σκύψασα εἰς τὸ οὖς τῆς μητρὸς τῆς, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἐγκατέλιπε.

— Θύγατερ, ἀπήντησεν ἡ Ἐλένη, ἐλέγχουσα αὐτὴν φιλοστόργως, οὐδ' οἱ ἅγιοι γινώσκουσι τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Ἄν οἱ προφήται ἐγίνωσκον αὐτὰ, τοῦτο συνέβαινε διότι αὐτὸς ἐκεῖνος τὰ ἀπεκάλυπεν εἰς αὐτούς, καὶ οὐχὶ δι' ἄλλο τι. Πρέπει μάλιστα νὰ χαίρης διὰ τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας μᾶς ἀποστέλλει ὁ Κύριος, διότι θέλει νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, καὶ οἱ δοκιμασθέντες εἶναι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκλεκτῶν. Ἐνθυμήσου ἀγάπη μου, τὸν ἅγιον Ἀμβρόσιον τῶν Μεδιολάνων, ὁ ὁποῖος ἐλθὼν εἰς Μαλμαντίλι, ἠρώτησε τὸν ξενίζοντα αὐτὸν περὶ τῆς καταστάσεώς του, καὶ ὅτε οὗτος τῷ ἀπήντησεν:— Ἐγώμαι πλούσιος καὶ ὑγιής. Ἐχὼ ὠραίαν καὶ ἐκ μεγάλῃς οἰκογενείας σύζυγον. Μὲ σέβονται, μὲ τιμῶσι, μὲ θωπεύουσι πάντες. Οὐδέποτε ἐδοκίμασα κακὸν ἢ λύπην.

Ἐξῆσα δὲ καὶ ζῶ πάντοτε εὐθύμος καὶ εὐχαριστημένος.— διέταξε τοὺς ὑπηρέτας

του νὰ ἐπισαξῶσι τοὺς ἵππους, εἰπὼν:—

Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ καὶ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, διότι ἔδωκεν αὐτῷ μεγάλην εὐτυχίαν.— Τί λέγει δὲ

ὁ προφητὰναξ Δαυὶδ; Πολλὰ εἶναι αἱ θλίψεις τῶν δικαίων καὶ ἐκ πασῶν οὐ-

σεται αὐτοῖς ὁ Κύριος. Ἀλλ' ἅς ἀφίσω-

μεν τὰ πένθημα ταῦτα.— Οἱ ἄγγελοι ἐδί-

δαξαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀρμονίαν,

ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς λύπης. Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἀπέσυρε τὴν χεῖρα, ἣν ἐκράτει ὁ Μαμφρεδίνος, καὶ ἐθώπευσε τὴν πα-

ρειάν του, προσθέσασα:— Φέρε μου, Μαμφρεδίνε, τὴν βαρβίτον ἐκείνην, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ παῖς ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν ἔντρομος.

— Πήγαινε, Μαμφρεδίνε... (εἶπεν ἐπιμένουσα ἡ εὐγενὴς Ἐλένη)... τί! φοβεῖσαι;

Ὁ παῖς ἐγερθεὶς ἐπορεύθη σταθερῶς τῷ

βήματι εἰς τὴν ὑποδειχθῆσαν τραπεζάν, ἐφ' ἧς ἔκειντο διάφορα ὄργανα· ἔλαβε τὴν

βάρβιτον και ἔφερον αὐτὴν εἰς τὴν βασι-
λισσαν, εἰπών :

— Πάρε, μαμά.
— Εὐχαριστῶ, παιδί μου.
— ὦ! μαμά, εἶναι αὐτὰ πράγματα
διὰ εὐχαριστῶ ;

— Καὶ διατί ὄχι ; Ἄν σὺ εἶχες καθή-
κον νὰ μὲ ὑπακούσης, ἐγὼ φερθεῖσα εὐ-
γενῶς σὲ εὐχαρίστησα.

— Ἄλλ' ἀφοῦ ἦσαι τόσον εὐγενής, μοῦ
κάνεις μίαν χάριν ;

— Ποίαν χάριν ;
— Πές μου πρῶτα ὅτι μοῦ τὴν κάνεις.
— Καὶ ἠρνήθη ποτὲ τίποτε ἡ Ἑλένη
εἰς τὰ τέκνα της, ὅταν τῆς ἐζήτησαν
καλὰ πράγματα ;

— Τότε λοιπὸν κάμε μοῦ τὴν χάριν
νὰ παίξῃς τὸ τραγοῦδι τῆς Λουκίας καὶ
ἡ Ἰόλη νὰ τὸ τραγουδήσῃ... Εἶναι τόσον
ῥαῖον αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τῆς Λουκίας,
ὥστε ὅταν τὸ ἀκούω μοῦ ἔρχονται τὰ
δάκρυα εἰς τὰ μάτια. Ἄλλά, διατί κλαίω,
μαμά ;

Ἡ βασίλισσα διέτρεξε διὰ τῶν εὐκι-
νήτων δακτύλων της τὰς χορδὰς τῆς βαρ-
βίτου, ἀποσπάσασα ἐξ αὐτῶν γλυκυτά-
τους ἤχους, ὡσεὶ θέλουσα ν' ἀποφύγῃ τὴν
ἀπάντησιν ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη καὶ νὰ μὴ
ψιθυρίσῃ :

— Οἴμοι ! ἡ λύπη κατέστη κληρονο-
μικὴ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Μαμφρέδου. Ἄγα-
ποῦν τὴν λύπην καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι
ἀγνοοῦν τί πρᾶγμα εἶναι αὕτη... Ἡ ψυχὴ
αἰσθάνεται ἐκ τῶν προτέρων τὰς θλίψεις
τοῦ ἔλλοντος.

Καὶ ἐξακολουθοῦσα τὸ προανάκρουσμα
εἶπεν :

— Ἰόλη, κόρη μου, τραγοῦδησε τὸ
τραγοῦδι τῆς Λουκίας.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ τραγουδήσῃ ; Ἡ
φωνή μου εἶναι τόσον ἐξησθενημένη ...

— Ἐκ τῶν λυγμῶν... Δὲν εἶναι θλι-
θερὸν τραγοῦδι αὐτὸ τὸ ὅποῖον θὰ τρα-
γουδήσῃς ; Τότε ἡ φωνή σου θὰ ἀρμόζῃ
εἰς αὐτὸ καλλίτερον.

Τότε ἡ Ἰόλη ἤρχισε νὰ ρυθμίξῃ τὴν
φωνὴν της πρὸς τοὺς ἤχους τῆς βαρβί-
του. Ἐξήρχετο δὲ ταύτης μονότονος τις
μελωδία, ἣτις συνετάρασσε τὰς ψυχὰς
τῶν ἀκροωμένων, διὰ τινος ἠδονικῆς φρι-
κιάσεως, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, ἣν παράγει
τὸ φῶς ἐπὶ τῶν τρεμόντων ὑδάτων τῆς
λίμνης. Τὴν δὲ φρικίαν ἐκείνην διεδέ-
χετο ἡρεμὸς τις ἀνάπαυσις, ἀνέλπιστος
ἠδύτης... Ἄφρων !.. Ποία γλῶσσα θνη-
τοῦ, δυνάται ν' ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια
τῆς ἀρμονίας ;

Θύρα τις ἠνέφθη... Ἀμέσως δὲ καὶ
τῶν τριῶν οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν
ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου. Ὁ Μαμφρέδης,
παρὰ τὴν συνθήειάν του — διότι ἔφερε
πάντοτε πράσινα ἱμάτια—ἔφερε πλεκτὴν
μέλαιναν περιβολήν, ὥστε τὸ σῶμα αὐτοῦ
συνεχέτο μετὰ τοῦ κενοῦ τῆς θύρας, ὅπερ
ἐπίσης ἦτο μέλαν. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
ἦτο καταβεβλημένον καὶ ὠχρόν' αἱ τρί-
χες τῆς κεφαλῆς του, ἀνωρθωμέναι· αἱ
κόραι τῶν ἀφθαλμῶν του ἀπλανεῖς, καὶ
οἱ ὀφθαλμοὶ του διεσταλμένοι φρικιδῶς,

ὡς ἀνθρώπου μόλις ἀπαλλαγέντος φοβεροῦ
ἐφιάλτου. Τὰ τέκνα του, ἰδόντα αὐτὸν
ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἔρρηξαν ὄξυτά-
την κραυγὴν καὶ ἔδραμον πρὸς αὐτόν,
φοβηθέντα μὴ εἶχε πάθῃ τι.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἡ κόμησσα δὲν εἶχε γράψῃ εἰς τὸν
Σεβεράκ, ἀλλὰ μετέβη ἡ ἴδια εἰς Bois-le-
Roi.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ ἐν τῷ δά-
σει προγεύματος, καθ' ὃ ὁ Πέτρος, ὡς
Σειληνός κατασκοπεύων νύμφας διὰ τῶν
κλάδων, ἦτο κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν
θάμνων θεωρῶν τοὺς ξένους τοῦ Καναλέλ
ἐκθύμως διασκεδάζοντας, ἠθέλησε νὰ βε-
βαιωθῇ.

Τὸ ἀνήσυχον πνεῦμά της δὲν ἠνείχετο
τὴν ἀμφιβολίαν.

Ὁ Πέτρος ἀφίκετο καὶ πρὸ πόσου και-
ροῦ ; Ἦτο ἄρα διατεθειμένος νὰ ἔλθῃ εἰς
τὸν πύργον ἥ ἤθελε νὰ εἶναι μακρὰν ;

Ἐὰν ἔπεμπεν ἐπισταλήν, ἠδύνατο οὐ-
τος νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ, ἀξίῳν ὅτι δὲν ἔ-
λαβε τοιαύτην.

Ἔπειτα διὰ τῆς ἐπιστολῆς μανθάνων
ἴσως ὅσι ἐγνώσθη ἡ ἔλευσις του, ἤθελεν
ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μεταβῇ ἐξ ἀπρο-
όπτου καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ ἐν τῇ φωλεᾷ
του, ἵνα μὴ δυνηθῇ νὰ τῷ διαφύγῃ.

Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος τοῦ Bois-le-Roi,
γευματίζων εἰς τὸν πύργον, ἐγένετο ἄκων
συνένοχος της.

Ἐρωτήθεις ἐπιδειξίως, διηγήθη τῇ κο-
μήσῃ τὴν ἀφίξιν τοῦ Σεβεράκ.

Ἡ Σάρρα λοιπὸν ἠδυνήθη ν' ἀναγγεῖλῃ
τῷ κόμητι, ὅτι ὁ πρῶν ὑπασπιστής του
ἐπανήλθεν.

Ὁ κόμης ἔδειξε μεγίστην χαρὰν καὶ
ἔκπληξιν.

Πῶς ὁ Πέτρος νὰ μὴ τῷ γράψῃ ὅπως
τὸν εἰδοποίησῃ ;

Μὴπως ἤθελε νὰ ἐκπλήξῃ τὴν μητέρα
του ἐρχόμενος αἴφνης ;

Εὐρὼν ἀφορμὴν τινα δικαίου, ὅπως
συγχαρῆσῃ τὴν σιγὴν τοῦ Σεβεράκ, ὁ
στρατηγὸς ἠρέκεσθη εἰς τοῦτο.

Νοῦς, λίαν ἐπιπόλαιος, ἱκανοποιεῖτο
εὐχαρίστως διὰ τῶν φαινομένων οὐδέποτε
μεριμνῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ βάθος τῶν
πραγμάτων. Παρεδέχθη λοιπὸν τὰς δο-
θείσας αὐτῷ ὑπὸ τῆς Σάρρας ἐξηγήσεις
καὶ ἔγραψε τῷ Φροσσάρ, ὅστις διὰ τοῦ πε-
ριπαθεστάτου πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν ἔρω-
τος εἶχε καταστῆ εἰς τῶν τοῦ πύργου οἰ-
κείων.

Τῇ ἐπαύριον, ἅμα τῇ πρωΐα, ἡ Σάρρα
διέταξε νὰ ζεύξωσι τὸ μικρὸν ὄχημα καὶ
μόνη διὰ τοῦ δάσους μετέβη εἰς Bois-le-
Roi.

Ὁ Πέτρος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ πρὸ
δύο ὥρων.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ του ἦτο ἐκεῖ, ἐν τῷ
θαλαμίσκῳ της ἀσχολουμένη, κατὰ τὴν
συνθήειάν της, νὰ πλέκῃ περικνημίδας
διὰ τοὺς μικροὺς πτωχοὺς τοῦ χωρίου.

Ἡ Σάρρα ἀχθεθεῖσα ὅτι εὗρισκε μόνην
τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα δὲν ἀπέδειξε τοῦτο,
ἀλλὰ προσηνέστατα προσηνέχθη εἰς τὴν
μητέρα τοῦ δν ἡγάπα, ἐξέφρασε τὴν λύ-
πην της ὅτι δὲν μετέβη εἰς τὸν πύργον
ἀπὸ τῆς ἐλευσεώς του καὶ εἶπεν ὅτι ὁ κό-
μης καὶ αὕτη ἤλπίζον ὅτι θὰ τὸν ἴδωσι
τὴν ἐπαύριον ἀναμφιβόλως, καὶ ἐξελοῦσα
ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ εἴλκυσεν εἰς τὰς θύρας
τῶν ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ χωρίου ἐκ πε-
ριεργείας νὰ ἴδωσιν αὐτήν.

Ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων τὴν ἐβδόμην
ἐσπερινὴν ὥραν ὁ Πέτρος εὗρε τὴν μητέρα
του ἀναμένουσαν καὶ περιπατοῦσαν ἐν τῇ
λαμπρᾷ ἐκ καστανέων δενδροστοιχίᾳ τῇ
πρὸ τῆς οἰκίας ἐκτεινομένην.

Ἡ γραία ἠρέσθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος
τοῦ υἱοῦ ἐκείνου, ὃν τόσον ἐφοβείτο μὴ
ἀπωλέσῃ, καὶ βραδεί βήματι πρὸς τὴν οἰ-
κίαν ἄγοντες, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἡ κόμησσα Καναλέλ ἦλθεν εἰς ἐ-
πίσκεψίν μου σήμερον τὸ πρωτὶ, ἔμαθεν ὅτι
ἦσο ἐδῶ καὶ ἤθελεν τὰ σ' ἐπιπλήξῃ ὅτι
δὲν μετέβης ἀκόμη εἰς τὸν πύργον. Δὲν
δύναμαι νὰ σ' ἐλέγξω ὡς πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ
παρέβης τὸ καθήκον τοῦτο ὅπως μένης
παρ' ἐμοί. Ἄλλ' εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον
νὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τὸ στρατηγόν. Ἡξεύ-
ρεις πόσον σὲ ἀγαπᾷ. Σὲ περιμένουσι νὰ
γευματίσῃς σήμερον.

Τὸ ὑψηλότερον τῶν δένδρων ἂν ἐπιπτεν
ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἤθελε συντρίψῃ αὐτὸν τό-
σον, ὅσον τὸ ὑπὸ τῆς κομήσεως γενόμενον
διάβημα.

Οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Εἶδε πρὸς στιγμὴν ὅλους τοὺς συνετοὺς
ὑπολογισμοὺς του ματαιαθέντας, καὶ προ-
ησθάνθη φρικαλέα δυστυχήματα.

Ἦτο ἔτοιμος ν' ἀνακράξῃ ὅπως ἔπρα-
ξεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Φροσσάρ :

— Οὐχὶ δὲν θὰ ὑπάγω! ἀλλ' ἡ αἰσχύνη
τοῦ ὁμολογήσαι τὴν ἀλήθειαν τῇ μητρὶ
αὐτοῦ ἐπέσχε τὴν κραυγὴν ἐπὶ τῶν χει-
λέων του.

Δὲν ἤθελε ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν αὐ-
στηρὰν καὶ εὐσεβῆ γυναῖκα τὸ διαπρα-
χθὲν ἔγκλημα, τὸ ν' ἀναγκάσῃ τὴν μη-
τέρα ἐκείνην νὰ τὸν κρίνῃ καὶ τὸν κατα-
δικάσῃ, ἐνῶ τόσῳ ὑπερηφανεύετο δι' αὐ-
τόν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περιφρονήσῃ
τὸν κίνδυνον, ὃν ἀπόκρυφον ἔνστικτον προ-
ήγγελλεν αὐτῷ ὅτι ἐμελλε νὰ διατρέξῃ.

Ἡσθάνθη ἐν τούτοις πικρὰν τινα χα-
ρὰν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ εἶχεν ἀντιστάθ-
μισίν τινα θεωρῶν τὴν Λευκὴν, ἣν θὰ ἔ-
βλεπε, πρὸς ἣν θὰ ὁμίλει. Κατήντησε μά-
λιστα νὰ μὴ λυπηθῇ ὅτι ἀναγκάζεται
νὰ μεταβῇ εἰς Καναλέλ. Ἡ συνειδήσις του
ἦτο ἡσυχος. Εἶχε πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἐξήρ-

τητο ἀπ' αὐτοῦ ἵνα μὴ ἀντιμετωπίσῃ τὴν Σάρρα. Ἡ εἰμαρμένη ἐβίαζεν αὐτὸν ν' ἀκολούθησιν ἄλλην ὁδὸν τῆς ἣν εἶχε χαράξει, θὰ ἠκολούθει λοιπὸν αὐτῇ. Ἄλλως τε ὑπεσχέθη ἑαυτῷ νὰ προβῆ μετὰ συνέσεως, νὰ κερδήσῃ καιρὸν, καὶ νὰ μὴ δεινώσῃ τὴν θέσιν, ἣτις μέχρι τοῦδε δὲν ἦτο ἀπελπιστικὴ, ἔνεκα τῶν θυσιῶν καὶ βασάνων εἰς ἃ ὑπεβλήθη.

Μετὰ τρομερῶν παλμῶν καρδίας ἀφίκετο τῇ ἐπαύριον εἰς τὰς κιγκλίδας τῆς διαμονῆς ἐκείνης, ἐν ἣ, ἄλλοτε, εἰσῆρχετο ἀμέριμνος καὶ εὐδαίμων.

Διήλθε τὴν εὐρείαν αὐλὴν καὶ διηυθύνθη πρὸς τοὺς κήπους.

Κραυγαὶ χαρᾶς ἀφικνοῦντο μέχρις αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ μεγάρου ἐκτεινομένης πόας, παρὰ τὴν δεξαμενὴν, ὑπῆρχε τράπεζα ἐνθα ἐπαίζετο τὸ lawn-Tennis. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξώστου, δεκάς θεατῶν ἐλάμβανεν ἡδονὴν χειροκροτοῦσα ἢ ἀποδοκιμάζουσα τοὺς παίκτης.

Ὁ Πέτρος ἔστη εἰς τὴν γωνίαν τῶν δρυφράκτων, ἀναβάλλων τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ φανῇ. Ἡσθάνετο κενὴν τὴν κεφαλὴν καὶ κλονιζομένους τοὺς πόδας του. Αἴφνης θορυβώδης κραυγὴ ἀντήχησεν, ἢ τοῦ νικῆσαντος εἰς τὸ παίγνιδιον, μεθ' ὃ διελύθησαν κατευθυνθέντες πρὸς τὸν πύργον.

Ὁ Πέτρος ἠσχύθη ἐπὶ τῇ ἀθαρσίᾳ του καὶ ἀποφασιστικῶς προὐχώρησεν. Ὁ κόμης ἐστράφη, ἔπληξε τὰς χεῖράς του τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ δ' ἀκτινοβόλου προσώπου, καὶ ἀνωγμένον βραχιόνων, ἐποίησε τρία βήματα πρὸς τὸν νεανίαν.

Ἐνστικτῶς τις ὁρμὴ παρέσυρε τὸν Σεβεράκ καὶ πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ συνέλθῃ, ἠσθάνθη ἑαυτὸν σφιγγόμενον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ γέροντος.

— Ἄ! προσφιλές μοι τέκνον, πόσον εἶμαι εὐδαίμων ὅτι σὰς βλέπω!... Σάρρα! ἰδοὺ ὁ Σεβεράκ...

Καὶ τὸν θεώρει, λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τοῦ ὤμου, ψαύων αὐτόν, καὶ ἵνα ἴδῃ μὴ ἢ πληγὴ του ἐβλάψεν αὐτόν, καὶ δεικνύη, ἐν ὅλῃ τῇ εἰλικρινείᾳ του, τὸ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ φίλου του αἰσθανόμενον φίλτρον.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Σάρρα διετέλουν ἔναντι ἀλλήλων. Συσφίγγαντες τὰς χεῖράς των, ἀμοιβαίως ἐθεωροῦντο, μὴ δυνάμενοι νὰ εἰπωσιν λέξιν. Οὐδέποτε ἡ Σάρρα ἦτο τόσο ὠραία.

Τὰ χεῖλη ἐκινουῦντο σιγηλῶς, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλοῦντο πλήρεις χάριτος ἐπὶ τοῦ Πέτρου, ὡσεὶ ἔλεγον:

— Σὲ ἀγαπῶ.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, ἀπήστραψεν ὑπ' ἔρωτος. Ὁ δὲ Σεβεράκ ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ πόσῃν στοργῇ, πόσον φίλτρον ἔτρεφε δι' αὐτόν.

Εἰς τοὺς ἀνευ διαφέροντος λόγους, οὗς ἠναγκάσθη ν' ἀμείψῃ μετ' αὐτοῦ, ἀπέναντι τῶν ἄλλων, ἔδωκε τοιοῦτον τόνον, ὥστε ἔλαβον πάντῃ ἄλλην ἀξίαν, ὑπὸ τὰ βλέμματα δὲ εἰκοσὶν ἐνοχλητικῶν, κατώρθωσε νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ τῷ Πέτρῳ τὰς ἡδυτέρας διαβεβαιώσεις, τὰς περιπαθεστέρας ὁ-

μολογίας περὶ τοῦ ἀναλλοιώτου τῶν αἰσθημάτων τῆς.

Φοβούμενος μὴ ταραξῇ καὶ ἀνησυχῆσῃ αὐτὴν ὁ Σεβεράκ τῇ ἀπήντησε διὰ μειδιάματος, πλὴν βεβιασμένου, ὅπερ ἡ Σάρρα ἐξέλαβεν ὡς ἀφρονος παραδοχὴν τῶν ζεουσῶν διαμαρτυριῶν τῆς, καὶ χαίρουσα ἀπεμακρύνθη βήματά τινα. Τότε ὁ Πέτρος ἔσχε καιρὸν νὰ ἀναζητήσῃ τὴν Λευκὴν.

Διὰ τῆς ἐκ καστανεῶν δενδροστοιχίας, ἧς τὰ πεπτωκότα φύλλα ἀπετέλουν θροῦν τινα, συρόμενα ὑπὸ τῆς ἐσθλητῆς τῆς, ἤρχετο αὐτὴ μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ Σεβεράκ ἰδὼν αὐτὴν ἐσκίρτησε καὶ ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς ὑπάντησίν τῆς, ἀλλ' ἐν βλέμμα τοῦ Φροσσάρ τὸν ἀνεχαίτισε.

Ἐπεκλήθη ἀπλῶς πρὸ αὐτῆς, ἐνῶ ἐγκαρδίως ἐπεθύμει νὰ γονυπετήσῃ καὶ εὐλαβῶς ἀσπασθῇ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τῆς.

Ὁ Φροσσάρ ἠδυνήθη νὰ λάβῃ αὐτὸν πρὸς στιγμήν κατὰ μέρος καὶ νὰ τῷ εἴπῃ εἰς τὸ οὖς τοὺς εἰρωνικούς τούτους λόγους:

— Αἴ λοιπόν! ἀγαπητέ, ἀντὶ νὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ εἰς Παρισίους πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου, εἴμεθα ἐδῶ, καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα δὲν θ' ἀναχωρήσῃς τόσο ταχέως.

— Οὐδὲν τῶν σχεδίων μου μετεβλήθη· ἀντὶ ν' ἀναχωρήσω σήμερον, θ' ἀναχωρήσω αὖριον, ἰδοὺ, ἀπεκρίνατο χαμηλοφώνως ὁ Σεβεράκ, ἀλλ' ἄς μὴ ἐκστομισθῇ λέξις ἐκ τῶν ὅσων σοὶ διηγήθη χθές, μ' ἐννοεῖς.

— Ἐλα τώρα, δὲν ἤξεύρω ἐγὼ τί πρέπει νὰ πράξῃς; καὶ ἂν ἀναχωρήσῃς τοῦτο πράττεις ὡς μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃς ἄλλως.

— Λοιπόν, κύριε Σεβεράκ, ἡ ἐπιστρατεία σας ἦτο πολὺ ὀδυνηρὰ, εἶπεν ὁ La Lavinière.

— Ὑποφέρομεν πρὸ πάντων ὑπὸ μεγάλων στερήσεων ἀπεκρίνατο ὁ Πέτρος ὕδωρ δὲν εἶχομεν, ἀνιαρῶς ὑπὸ τῆς δίψης κατατρυχόμενοι. Ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀπασα ἡ στρατηγικὴ τέχνη συνίσταται εἰς τὴν κατάληψιν τῶν φρεάτων καὶ τῶν πηγῶν. Ὁ κρατῆσας ἀπαξ αὐτῶν εἶναι κύριος τῆς θέσεως ἐκείνης. Οἱ Ἀραβες ἄλλως τε πλεονεκτοῦσι πολὺ ἡμῶν, ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ εἶναι ἀπιστεύτως ἐγκρατεῖς, καθὼς καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν. Κτήνη καὶ ἄνθρωποι διατρέχουσιν ἀχανεῖς ἐρήμους χωρὶς νὰ πίνωσι καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ τρώωσι. Οἱ ἡμέτεροι στρατιῶται δὲν δύνανται νὰ ἐθισθῶσιν εἰς τοιαύτην ἀποχὴν καὶ ἀποθνήσκουσιν ἀθλίως.

— Εἶδετέ ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς ἐλεεινοὺς αὐτοὺς πιθήκους; ἠρώτησεν ὁ Πομπεράν.

— Εἰς τὴν αἰχμὴν τῆς σπάθης, εἶπεν ὁ Πέτρος μειδιῶν... Εἶναι πολὺ ἀνδρεῖοι...

— Λέγουσιν ὅτι ὑποβάλλουσι τοὺς αἰχμαλώτους εἰς φρικαλέον ἀκρωτηριασμόν, εἶπεν ἀπερισκέπτως ἡ κυρία Πομπεράν, καὶ εὐτυχῶς ὅτι δὲν σὰς συνέλαβον ὅτε ἐτραυματίσθητε.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ περιεστῶτες ἐθεωροῦντο

γελῶντες, ἡ νέα γυνὴ ἐγένετο περιπόρφυρος, καὶ κύψασα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, δὲν ἠσπασθη εἰς τὸν τράχηλον,

— Μήπως εἶπον ἀνοησίαν τινὰ; ἠρώτησε.

— Ὅμοιον τούτου πόλεμον διεξάγουσιν οἱ νεοσύλληκτοὶ μας, εἶπεν ἡ κυρία Smorden, κατὰ τῶν Ἐρυθροδέρμων, οἵτινες ἀπεδιώχθησαν εἰς τὰ πρὸς Ἀνατολὰς δάση. Ἐπὶ τῶν συνόρων ἡ μάχη εἶναι διηνεκῆς. Ὅτε ἐκεῖθεν διέρχεται ἡ ἀμαξοστοιχία τοῦ σιδηροδρόμου, οἱ ἐπιβάται εἶναι ὀπλισμένοι διὰ ρεβόλβερ, ἀπερ κρατοῦσιν εἰς τὰς χεῖρας.

Ὁ Σεβεράκ ἀπεμακρύνθη ὀλίγον τῆς ὁμηγύρεως. Ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ παρὰ τὰς λιθίνους κιγκλίδας οὖσαι ἐθεώρουν σιγηλῶς τὸν ἥλιον δύοντα ὀπισθεν τοῦ δρυμοῦ. Αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ ἀκτίνες, πλήττουσαι τὰ νέφη διὰ πορφύρας αὐτὰ ἐπεχρώνουσιν. Ἐφαίνεται ὅτι εἶχον ἐκφυλλίσῃ ρόδα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Πέτρος διέμειναν σιγηλοὶ, ἐν συγκινήσει ἀπολαύοντες τῆς ἡδονῆς, ὅτι διατελοῦσι καὶ αὐτὴς πλησίον ἀλλήλων, μετὰ τόσῳ μακρὸν χωρισμόν.

— Πρὸ ἐνὸς ἔτους, δεσποινίς, εἶπε τέλος ὁ Σεβεράκ μετὰ φωνῆς τρεμούσης, ἔσχον, διὰ τελευταίαν φοράν, τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς ἴδω, ἐπὶ τῆς αἰμασιᾶς ἐκείνης καὶ διετήρησα μυχιαίτατα τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐγκαρδίου ἀποχαιρετισμοῦ, δὲν μοὶ ἀπηυθύνετε. Ἡμῖν λίαν μελαγχολικός, ἐνθυμοῦμαι, καθότι εἶχον καταλίπη τὴν μητέρα μου, καὶ ἔλεγον ἐν ἑμαυτῷ ὅτι δὲν θὰ εἶχον πλέον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν οὐδεμίαν φιλίαν μορφὴν ἀκριβῶς τότε εἶδον ὑμᾶς... Ἐνόμισα ὅτι ἀνέκτων ἐλπίδα... ἀνεῦρον τὸ θάρος μου... Καὶ τὸ ὁμολογῶ ὅτι μὲ κατεστήσατε εὐτυχῇ, καθότι ἐνῶ ἤμην τόσῳ ἐγγὺς τοῦ τάφου, ἐπανήλθον σῶς.

Ἡ νεανίς εἶχεν ἀκούσῃ τοὺς λόγους τούτους μετ' εὐφροσύνης κατανύξεως. Ἐστρεψε πρὸς τὸν Πέτρον ἀγγελικῆς ἀγνότητος βλέμμα, καὶ

— Σὰς ἐπροσάτευσεν ὁ Θεός, κύριε, εἶπεν ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐδεδόμεθα καθ' ἐκάστην αὐτοῦ.

Ἐν δυοὶ φράσσει τόσοσιν συνεννοήθησαν μεταξύ των, τόσοσιν ἡ καρδία τοῦ μὲν εἰσεχώρησεν ἐν τῇ τῆς δέ, ὥστε ἔστησαν, ἡ νεανίς θορυβηθεῖσα, ὁ νεανίας μετανοήσας, ὅτι παρασυρθεῖς ἐκ τῆς ρύμης τοῦ λόγου, εἶπεν ὅ,τι ὄφειλε νὰ σιγήσῃ. Ἐπανήλθεν εἰς τὰς συνήθεις οἰκιακὰς διαλέξεις αἰτινες δύνανται ἐπὶ πολὺ νὰ παραταθῶσιν.

— Ἐχετε πάντοτε τὴν ἵππον μου; ἠρώτησε τὴν Λευκὴν. Εἶσθε εὐχαριστημένη ἐξ αὐτῆς;

— Ἄ! εἶναι λαμπρὸν ζῶον, τώρα μάλιστα μὲ ἀκολουθεῖ ὅπως ἠκολούθει ὑμᾶς. Θὰ σὰς τὴν δεῖξω αὖριον, ἂν θέλετε, δυνάμεθα μάλιστα νὰ ὑπάγωμεν εἰς περίπατον μετὰ τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ Σεβεράκ εἰς τὴν λέξιν «αὖριον» ἐγένετο τόσοσιν κατηφής, ὥστε ἡ Λευκὴ σπουδαίως ἀνησυχήσασα δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τὸν ἐρωτήσῃ:

— Διαμένετε πρό ἡμερῶν εἰς Bois-le Roi, μοι φαίνεται.

— Πρό ἡμερῶν, ναι, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ζωηρότητα προσποιούμενος.

Ἄλλ' ἡ ὑποκριτικὴ αὐτὴ στάσις δὲν διεσκέδασε τὰς ἐνστίκτους ὑπονοίας τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ παρατηρούσης αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ ἡ Μαγδαληνὴ τῶ ὠμίλει.

— Ἡ ὠραία ἵππος σας ἔχει καλὰς κνήμας, ἔλεγεν ἡ δεσποινίς Μερλώ μετὰ κακεντροχείας, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν τρέχει καλλήτερον ὡμῶν!

— Τί ἐνοεῖτε, δεσποινίς; δὲν σας καταλαμβάνω! ἀπεκρίνατο ὁ Σεβερὰκ ἐρυθρότατος γενόμενος.

— Ἀφήσατε, σας παρακαλῶ, ἐπανελάβην ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ὁμολογήσατε ὅτι ὑμεῖς, προχθές, περιεφέρεσθε περίξ τοῦ προγεύματός μας! Δὲν θὰ τὸ εἴπωμεν εἰς κανένα, καὶ τὸ μυστικόν σας θέλει μείνῃ μεταξύ μας.

— Ἄν μοι ὑπόσχεσθε νὰ μοι τὸ ἐπαναλάβητε, σας τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Σεβερὰκ ἐν στενοχωρίᾳ. Ἄλλὰ τίς με ἀνεγνώρισε;

— Τὸ κυνάριον μου, ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ἡ δεσποινίς Δεσυνὴ, ἀλλὰ διατὶ ἐτρέπητε εἰς φυγὴν;

— Διότι δὲν ἤμην εὐπαρουσίαστος. Εἶχον ἐξέλθει μετὰ τὰ παλαιὰ κυνηγετικὰ ἐνδύματά μου, ὅπως περιπατήσω ὀλίγον... Διατρέχων τὸ δάσος ἀνεγνώρισα τὸ ὄχημα τοῦ κόμητος...

Ὁ Φροσσάρ ποιήσας πλαγίαν τινὰ κίνησιν, διέφυγε τὸ αἰγυρπνὸν ὄμμα τοῦ συνταγματάρχου καὶ προσήλθεν εἰς τὰς νεάνιδας. Ἡ δεσποινίς Δεσυνὴ διὰ κινήματος φιλικῆς ἐξουσίας, ἔνευσεν αὐτῷ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Καὶ τρία βήματα ποιήσασα.

— Ὄθ' πράξῃτε φρονίμως νὰ μὴ ἔλθῃτε νὰ ὁμιλήσητε τὸ ἐσπέρας μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς, διερχόμενος τὴν δενδροστοίχιαν τοῦ τοίχου. Ἀφήσατε ἴχνη τῆς διαβάσεώς σας ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τὸ παράθυρον χώματος καὶ ὁ Μερλώ, ὅστις ἔχει ὀξυδερκὴ ὀφθαλμόν, ἀνεκάλυψεν, ὅτι τὰ ἴχνη ταῦτα ἦσαν ἰδικὰ σας καὶ σήμερον τὸ πρῶτ' ἔκαμε φρικαλέαςσκηνὰς εἰς τὴν θυγατέρατου.

Ὁ νέος συμβολαιογράφος, ὅστις δὲν εἶχεν ἄλλο καταφύγιον, ὅπως διαλέγηται μετὰ τῆς ἐρωμένης του, ἢ ἐρχόμενος ὑπὸ τὸ παράθυρον, ὅταν πάντες καθεῖδον ἐν τῶ πύργῳ, ἔμεινε τέλει ἀπολελιθωμένος.

Ἡ δεσποινίς Δεσυνὴ ἐπωφελήθη τοῦτο καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Σεβερὰκ ἀναχωρεῖ ὅσον οὕτως;

— Μάλιστα, δεσποινίς, αὐριον τὸ ἐσπέρας, ἀπεκρίνατο ὁ Φροσσάρ σκεπτικῶς.

Ἄλλὰ μόλις προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἐνόησε τὴν ἦν ἐπραξε ἀφροσύνην. Φοβηθεὶς μὴ προὔδωκε τὸν φίλον του. ἤγειρεν ἐπὶ τῆς Λευκῆς ὑποπτα βλέμματα.

— Μοὶ τὸ εἶπε, προσέθηκεν ἡ δεσποινίς Δεσυνὴ, κρίνουσα ἀναγκαῖον νὰ καθησυχάσῃ τὸν ἀκριτόμυθον Φροσσάρ.

— Ἄ! εἶπε, σκεπτόμενος καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ σταθερωτέρα θέλησις καταλύεται, παρ' ἐρωμένην γυναικὶ τόσῳ ταχέως ὡς ὁ κηρὸς εἰς τὸν ἥλιον.

Καὶ ἡ Λευκὴ μετὰ παλλούσης καρδίας, μὴ σκεπτομένη τὸ ψεῦδος, ὅπερ εἶπεν, ἐρριψεν ἐπὶ τοῦ Σεβερὰκ βλέμμα ἐπιπληκτικὸν ταραζάν τὸν νεανίαν, εἶπε δὲ καθ' ἑαυτήν. Θέλει ν' ἀναχωρήσῃ αὐθις. Διατὶ; Ἄν ἀναχωρήσῃ, τίς οἶδε ἂν θὰ ἔχωμεν τὴν φορὰν ταύτην, τὴν τύχην νὰ ἐπανέλθῃ; Πρέπει ὁ θεὸς μου νὰ εὑρῇ μέσον ὅπως τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μείνῃ.

Καὶ μετέβη εἰς ζήτησιν τοῦ κόμητος, ὅστις περιεπάτει μετὰ τοῦ Μερλώ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἀκούων τοῦ Μερλώ ὁμιλοῦντος μετὰ πολλῆς ζήσεως καὶ μετ' ὠρθωμένου καὶ ἀπειλητικοῦ ὑπὲρ ποτε μύστακος.

— Δὲν ἠξεύρεις τί λέγεις, ἔλεγεν ὁ στρατηγός. Εἶδες ἴχνη βημάτων ἐπὶ τοῦ χώματος ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς θυγατέρός σου καὶ ἀνεψίχας μου... Αἱ λοιπόν, θὰ ἦτο κηπουρός τις διευθετῶν τὰ ἀνθη, ἢ κύριός τις δρέπων τοιαῦτα.

— Raplapla! ἐπανελάμβανεν ὁ Μερλώ. Δὲν ἔχει ἀνάγκην ἓνας γέρον ὡσὰν ἐμεῖ νὰ πάρῃ τὸρα μαθήματα. Ὁ χαμένος ἐπεριπατοῦσε εἰς τὴν δενδροστοίχιαν τοῦ τοίχου, ἔρριξε μάλιστα περίπου δέκα πέντε ἀπίδια ἀπὸ τὰ δένδρα. Τὸ ζῶον! Καὶ τί ἀπίδια!

— Ἡσύχασον, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα! Ἄλλ' ἀγαπητέ, κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὴ φωνάζῃς τόσον, καὶ μάλιστα νὰ μὴ εἴπῃς εἰς κανένα ὅτι, διηγήθῃς εἰς ἐμέ. Διότι ὅλοι θὰ σὲ γελάσωσι.

— Ὄθ' με γελάσῃς; Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἐγένετο ἀγριώτερος. Ὄθ' με γελάσῃς!

— Μάλιστα! Οἱ νέοι, βλέπεις, δὲν ἔχουν τὸν ἰδικόν σου μυελόν καὶ ἡ πρὸς τὴν θυγατέρα σου συμπεριφορὰ αὐτῆ θὰ τοῖς φανῇ παράδοξος. Αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι καλῶς ἀνατεθραμμένοι. Ἄν δὲν τοὺς παρηκολούθεισ διηλαθῇ κατὰ πόδας, τί νομίζεις ὅτι θὰ συνέβαινε;

— Ἄρκει, ἠξεύρω πῶς πρέπει νὰ φέρωμαι...

— Δὲν φαίνεται... Ὅτε ἡ θυγάτηρ σου ἦτο εἰς τὸ Λύκειον, ἐστέναζες σκεπτόμενος ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ συνέζῃς μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην... Τώρα ὅπου εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν σου, βρυχᾷσαι ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ τὴν συζεύξῃς. Νὰ σοὶ εἴπω; εἴσαι ἰδιότροπος καὶ μελαγχολικὸς ἄνθρωπος, ἔχεις δὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν ἤμην κόρη σου, θὰ σ' ἐπήγγυον ἐκεῖ, καὶ θὰ συνεζευγνύομην τὸν Φροσσάρ....

— Τὸν Φροσσάρ!

— Ναι, τὸν Φροσσάρ, ὅστις εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἱκανὸς νέος ἀπολαύων ἐξαιρέτου ὑγείας καὶ ἔχων περιουσίαν... ὦ! δὲν εἶναι ἐπιφανοῦς οἰκογενείας... σύμφημι... Ἄλλὰ καὶ σὺ δὲν εἴσαι ἀπόγονός τινος Μοντμορανσύ...

— Κατηγορεῖς τὸ γένος μου!...

[Ἔπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῶ Βιβλιοπωλεῖο ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῶ Ἐξωτερικῶ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἢ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ δρ. 3. — «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 4,50. — «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — «Μπουμπουλινά-Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — «Κωμῆδιαί» ὑπὸ Ἄγγ. Βλάχου δρ. 2. — «Ὁ Γονζάλδης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα δρ. 4,50. — «Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου, δρ. 2. — «Ἐλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφουερίου, μετὰφρ. Π. Πανῶ, δρ. 5. — «Ἡ Ναζία Μαρὶάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον, δρ. 4,30. — «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους δρ. 8. — «Αἱ τελευταὶ ἡμέραι τῆς Πομπητῆς» μετὰφρασίς Γ. Κ. Ζυλακώστα δρ. 4. — «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθιστ. δρ. 150. — «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 4. — «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-Du-Terrail, τῶμοι ὀγκώδεις 3 δρ. 6. — «Αἱ Φύλακες τοῦ Ὄψαρου», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζάλδης δρ. 4,50. — «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρ Οὐγγώ, μετὰφρασίς Ι. Καρασσούσα (τόμοι 2) δρ. 4. — «Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους δρ. 4. — «Ἐλπινηκὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδου Κυριακίδου δρ. 5. — «Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Ὀδασιτικῶν Ἰρβινγυδ δρ. 2. — «Τὰ Ἰουδαϊκὰ» ἦτο ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἔθιμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἄγιης Γραφῆς δρ. 2. — Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. Χρυσόδατα δρ. 4. — «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρώμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθεν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Κατῶδ μετὰφρασίς Γ. Κ. Σφήκα λ. 50. — «Οἱ Μελλόνιμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμῆ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 1,50. — «Ἄττικα Νύκτες». Δράματα. Ποιήσεις. Σ. Ν. Βασιλειάδου δρ. 2. — «Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-Du-Terrail δρ. 4,50. — «Τὸ Κατρηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοῦρ δρ. 4,50. — «Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα δρ. 5. — «Οἱ Ἄγωνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 2. — «Ὁ Σάδ-κηθεὶς Ρογήρης», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῆ, (τόμοι 2) δρ. 3. — «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zacone δρ. 4. — «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμνος μήτηρ» (τόμοι 2), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50. — «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ «Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2), μυθιστορία Ι. Φ. Σμῆθ. δρ. 3,25. — «Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Ἐγγενίου Σύη. δρ. 7. — «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετὰφρασίς Λάμπρου Ἐνυῆλ. δρ. 3. — «Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰφρασίς Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δρ. 4,50. — «Τὰ Δύο Λίκανα» Αἰμιλίου Ρισδούργ. δρ. 4,50. — «Ἡ Ὠραία Παρισινή» λ. 60. — «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεῖα τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». (τόμοι 2) δρ. 5. — Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. λ. 70. — Ἄπαντα Ἰωάννου Ζαμπέλου, (τόμοι 2) δρ. 8.